

OKOTFNEIA

ΕΤΟΣ Δ!

AP. 14
186

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΤΡΑΚΑΔΑΣ-ΦΩΣΤΗΡΑΣ ΕΡΜΟΥ 37Α

‘Η πλουσιωτέρα ὅπως πάντοτε συλλογή
**ΕΙΣ ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΑΝΟΙΞΕΩΣ ΚΑΙ
ΜΕΤΑΞΩΤΑ ΦΑΝΤΑΙΖΙ**

ΔΙΑΚΟΣΜΗΤΙΚΗ Α. Ε.
ΣΤΑΔΙΟΥ 28^β ΤΗΛ. 58-67
**Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΣΥΛΛΟΓΗ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ
ΧΑΡΤΟΥ ΤΑΠΕΤΣΑΡΙΑΣ
ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΕΠΙΠΛΩΣΕΩΝ
ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΙ ΤΑΠΗΤΕΣ
ΒΙΒΕΛΟΤΣ, ΛΑΜΠΑΙ ΚΡΕΜΑΣΤΑ
ΚΑΙ ΕΠΙΤΡΑΠΕΖΙΟΙ
ΔΙΑΚΟΣΜΗΣΕΙΣ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ**

ΕΞΑΙΣΙΑ “ΒΑΦΗ ΤΡΙΧΩΝ ΣΟΥΛΤΑΝΙΕ,”

Είς καστανόν και μαύρο χρώμα.
Χρήσις ἀπλουστάτη, διάρκεια μακρά, ηγγυημένη, τελείως
ἀβλαβής. Μοναδική εις τὸ εἶδος τῆς.
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΠΟΘΗΚΗ: Οἶκος γυναικείων φορεμάτων
Καὶ **ΑΝΔΡΟΝΙΚΗΣ**, διπλωματούχου τῆς κοπῆς τῶν Παρι-
σιῶν καὶ ἐπὶ ἰδεῖαν ραπτρίας τῆς Αὐτοκρατορικῆς Αὐλῆς καὶ
ἀνωτέρας κοινωνίας Κωνσταντινουπόλεως.
Ἰδιαιτέρον διαμερίσμα διὰ βαφῆν κυριῶν.
ΑΠΟΛΑΩΝΟΣ 26Β (παρὰ τὴν Μητρόπολιν).
Αἱ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ τῶν ἐπαρχιῶν παραγγελίαι
ἐκτελοῦνται ἀμέσως.

**ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΙ
ΒΑΦΑΙ
ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ**

**ARTI
E.J.B.**

ARTI

**ARTI
E.J.B.**

**ΠΟΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΤΑ
ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΤΗΣ
ΣΥΝΟΙΚΙΑΣ ΣΑΣ**

ΚΥΡΙΑ!!!

Θέλετε **ΝΑ ΚΟΥΤΕΤΕ** καὶ **ΝΑ
ΟΝΤΟΥΛΑΡΕΤΕ** μὲ πολλὰ οἶα καὶ
γούστο τὰ μαλλιά σας; Ἐπισκεφθῆ-
τε τὸ **ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ**

**“ΤΟ ΠΑΝΕΘΝΑΙΪΚΟΝ,”
ΔΗΜ. ΚΑΛΛΙΓΕΡΗ**

Πατησίων 31 (Μέγαρον Σαββίδου)
Μία ἐπισκεψὶς ἱκανοποιεῖ καὶ τὴν
πλέον ἰδιώτηρον Κυρίαν.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΡΑΔΙΟΦΩ- ΝΟΝ “CONCERT”

Ἀπεδίδει εἰς ἀφάνταστον ἐν-
τασιν καὶ διαύγειαν καὶ
στοιχίζει λιγώτερα ἀπὸ ἕτι
ἓνας καλὸς φωνογράφος.
Τὸ ραδιόφωνον “CONCERT”
εἶνε ὁ ἀπαραίτητος σύντρο-
φος κάθε σπιτιοῦ.

Πωλεῖται: Γραφεῖον
Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗ, Ἀθῆναι,
Λέκκα 21α.

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΚΑΜΕΤΕ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ;

Νὰ βάψετε μόνιμὰ τὰ πα-
ρὰ τὰς πόλεις μετὰ Γερ-
μανικὰς βαφὰς μάρκας

ARTI

καὶ θὰ γίνων ἐντελὲς καί-
νοτομη.

Αἱ βαφαὶ **ARTI** πωλοῦνται
εἰς τὰ Φαρμακεία καὶ τὰ
Ἐμπορικά τῆς συνοικίας σας
εἰς 60 μεδέρων χρωματι-
σμοῦ.

Γεν. Ἀντιπρόσωπος:
Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Ἀθῆναι,
Λέκκα 21α.

ΠΟΛΟΥΝΤΑΙ εἰς τὴν πραγματι-
κὴν εὐκαιρίαν τὰ κάτωθι ὁδοντοιατρι-
κὰ μηχανήματα: 1) ἓνα τοῦ ἡλεκ-
τρικῶν χειρουργείων **RITER**, καὶ 2)
ἓνα ταμιῶν ἡλεκτρικῶν **DENTAL**,
ἀμφότερα ἐν ἀρίστῃ καταστάσει. Πλη-
ροφορία ὁδὸς Κοραΐ 6, γ' ὄροφος,
γραφεῖα **Π. Α. Ε. Κ.**

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΔΕΡΜΑΤΙΝΩΝ ΕΙΔΩΝ & ΕΙΔΩΝ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ

Α. Α. ΔΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ & Γ. Δ. ΧΑΤΖΗΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
Καραγιώργη τῆς Σερβίας ἀριθ. 18, Ἀθῆναι
**ΤΣΑΝΤΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΙ-ΠΟΡΤ-ΜΠΙΕ-ΠΟΡΤ-ΦΕ-Ι-Γ
ΩΝΑΙ-ΣΑΚΚΕΣ ΣΧΟΛΕΙΟΥ-ΧΑΡΤΟΦΥΛΑΚΙΑ
ΝΙΣΕΣΕΡ-ΒΑΛΙΤΣΑΙ**

ΕΛΕΝΗ ΣΟΥΣΑΝΑ ΙΑΤΡΟΣ

ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΩΝ ΔΕΡΜΑΤΙΚΩΝ ΝΟΣΗΜΑΤΩΝ
Φιλοθέης 15
ἈΘῆΝΑΙ

Οἰωνογένεια

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΑΧ. 130
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΑΙΡΑΙ ΑΓΓΛΙΑΣ 70
ΑΜΕΡΙΚΗΣ..... ΔΟΛΛΑΡΙΑ 15
ΑΦΡΙΚΗΣ..... ΣΕΛΙΝΙΑ 5
ΒΕΛΓΙΚΟΥ ΚΟΓΚΟ..... 24

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ 6 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1930

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7
ΤΥΠΟΓΡ.: ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5
ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 52—03

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:
‘Εν Ἀμερικῇ **Mr D. Stroumbos 261 w. 85th Str New-York U. S. A.**
‘Εν Αἰγύπτῳ-Σουδάν δ. κ. **Χρ. Σαράφης 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie.**
‘Εν Βελγικῇ Κογκό δ. κ. **Γ. Ἀντωνιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo-Belge**

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ
‘Εν Ἀμερικῇ διὰ τὴν κατά φύλλον πώλησιν τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
NEW YORK NEWS AGENCY
General P. O. Box 497
NEW YORK, CITY
‘Ὅπου δέον γ’ ἀπευθύνονται οἱ ἐνδιαφερόμενοι

ΑΠΟ ΟΤΙ ΒΛΕΠΩ ΚΑΙ ΑΚΟΥΩ ΜΕ ΕΡΓΑ

Εἰσερχόμεθα, ἀρκετὰ πρῶτα
μάλιστα, στὸ καλοκαίρι. Ἐλπι-
ζομεν λοιπὸν ὅτι θὰ ληφθῇ πᾶσα
μέριμνα, ἐφ’ ὅσον εἶνε καιρὸς ἀ-
κόμη, γιὰ τὴν καθαριότητα καὶ
τὴν ὑγιάν τῆς πόλεως. Ἐστὶ θ’
ἀποφύγουμε τὰς παντοίας ἐπιδη-
μίας καὶ μὴς ἀπειλοῦν κάθε θέ-
ρος. Ἡ δημοτικὴ ἀρχὴ ἂς δείξῃ
ὅτι ὑφίσταται. Ἀς τὸ δείξῃ ἔμω-
ς μὲ **ΕΡΓΑ**. Αὐτὰ ἄλλως τε ἦσαν
τὸ ἐμβλημα τῆς.

Ο «ΠΑΠΠΟΥΣ»

‘Ο «Παππούς» τῶν ληστῶν, ὁ
πολὺς Τζατζῆς, ἡ γραifiὰ αὐτῆ ἀ-
λώπηξ τῶν Ἑλληνικῶν βουνῶν, δὲν
ὑπάχει πλέον εἰς τὴν ζωὴν. ‘Ο
Θεσσαλικὸς κάμπος ἀνέπνευσε. Ἐ-
ταί δὲν μένουσιν πλέον, γιὰ νὰ τρομο-
κρατοῦν τὴν ὑπαίθρου, παρὰ δύο ἢ
τρεῖς λησταί, οἳ καὶ τόσο ἐπιφοβοὶ
καὶ τρομεροί. Θ’ ἀκολουθήσουν δη-
λαδὴ καὶ αὐτοὶ γρήγορα τὸν Τζατζῆν
εἰς τὸν ἄλλον κόσμον. Καὶ θ’ ἀπαλ-
λαγῇ ἡ Ἑλλὰς ἐνὸς αἰῶνος, μιᾶς
ἐντροπῆς, ἐνὸς στίγματος.

Μὰς γράφουν ὅτι ἡ περίφημος ἡθο-
ποιὸς τοῦ κινηματογράφου **Μπίλυ**
Ντόβ εἶνε Ἑλλῆς καὶ μάλιστα...
Υἱὸς τοῦ Ἑλίου! Ἐκαλεῖτο, λέει, **Μηλῆω**
— ὄνομα γυναικεῖο κοινότατο στὴν
Ἑλλάδα — καὶ ἦταν κόρη τοῦ καπετὰν
Νικολῆ τοῦ Ντόβα. Πῆγε στὴν Ἀμε-
ρικὴ καὶ ἐγκατεστάθη στὸ Νόλλυ-
γουντ, ὅπου καὶ διεκρίθη. Τότε περὶ
ἑπτὰς τοῦ ὀνόματός της καὶ ἀπὸ **Μηλῆω**
Ντόβα ἔγινε **Μπίλυ Ντόβ**!...
Τὸ πιστεύετε;
Ἐστὶς ὅχι.

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

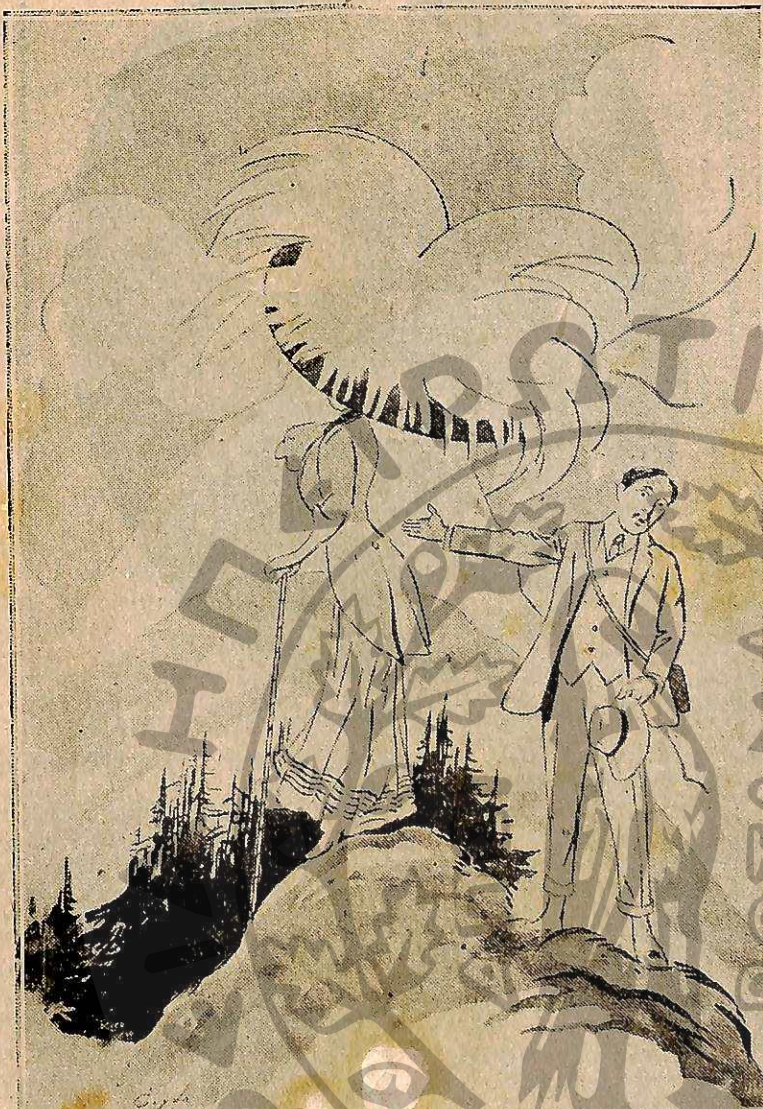
Στὴ «Γωνιά τῆς Μάνας» στὴν πλα-
τεῖα Κολοκοτρώνη, ἀνοίξε τις ἡμέρας
αὐτὲς μιὰ νέα ἐκθεσις, ἀρκετὰ πε-
ρίεργη καὶ ἀρκετὰ πρωτότυπη.
Ἐκθέσει πίνακας τοῦ ἑνὸς ἀπλοῦ-
κὸς ἐργάτης. Ὅταν λέμε «πῖνακας πί-
ναξ», δὲν ἐννοοῦμεν ζωγραφικὸν πί-
νακα. Ὁ καλλιτέχνης αὐτὸς δὲν δου-
λεῖται οὔτε μὲ χρώματα, οὔτε μὲ με-
λάνι, ἀλλὰ μὲ... ἄχρη! Μὲ μικρὰ
τεμαχίδια ἀχρεοῦ ποττοχρώμα. τὰ ὅ-
ποια χρησιμοποιεῖ ὡς ψηφιδωτὰ καὶ

μὲ τὰ ὅποια ἐπιτυγχάνει χαριτωμέ-
νες εἰκόνας, τοπεῖα, ἀρχαῖα μνημεῖα,
συνθέσεις.
‘Ο καλλιτέχνης ἔφερε γὰ πρῶτη
φορὰ πίνακας τοῦ στῆ γραφεῖα καί.
Τοὺς εἶδαμε, μὰς ἄρεσαν καὶ τὸν πα-
ρακινήσαμε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ἐρ-
γασιὸν του. Σήμερα ἐκθέτει ἀρκετοὺς
πίνακας στὴ «Γωνιά τῆς Μάνας». Ἀς
μὴ χάσων τὴν εὐκαιρίαν οἱ Ἀθηναῖοι.
Ἀξίζει τὸν κόπον νὰ δοῦν τίς περιε-
ργεῖς καὶ πρωτότυπες εἰκόνας. Πρὸ
παντὸς πρέπει νὰ ἐνισχυθῇ ὁ ἀπλοῦ-
κός, ὁ ἀγνωστός, ὁ φιλότιμος αὐτὸς
καλλιτέχνης.

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

— Εἶμαι ἀσχημα. φίλε μου, ἐστὶ
σπίτι. Ἡ ὑπηρετρία μου ἔφυγε, χω-
ρὶς νὰ μὰς ἀφήσῃ εἰδοποιήσει...
— Κι’ ἡ δική μου ἔφυγε, χωρὶς νὰ
μὰς ἀφήσῃ... μαχαροπῆρουν!

*** Η ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ ***

‘Ο **ΣΥΖΥΓΟΣ**. — Δυστυχία μου! Ἦθθαμε νὰ δοῦμε τίς “Αἰ-
πύας. Ταξιδεύσαμε... Ἐσπαρταστήκαμε!... Καὶ ἡ “Αἰπύς... Βε-
σμονταί πίσω ἀπὸ τὸ καπέλλο τῆς γυναίκας μου! Δὲν θὰ τίς δοῦ ποτέ!

ΓΙΕΝΝΙΕΣ

Μὲ τὰς ἐορτὰς τῆς Ἐκατονταετη-
ρίδος, ὅλοι οἱ Ἕλληνες ἔγιναν ἱστορι-
κοὶ καὶ παίζουν τὴν ἱστορίαν στὰ πέν-
τε τους δάχτυλα...
— Κατ’ αὐτὸν δὲ τὸν τρόπον εἰς ὅλην
τὴν Ἑλλάδα ἐκδηδόμενα ἐντυπ-
τὰ γράφονται παντοῦ εἶδους ἀνακρίσεις,
ἀσολοῦμαι καὶ ἀνόητες κρίσεις εἰς
ἄλλους τῶν ἀγωνιστῶν, ποὺ ἀσφαλῶς
θὰ κάνουν τὰ κόκκαλά τους νὰ τρί-
ξουν ἀπὸ ἀγανάκτησιν...
— Κατὰ τὸν ἐορτασμὸν τῆς Ἐκα-
τονταετηρίδος στὸ Πανεπιστήμιον, ἔ-
καὶ δηλαδὴ ποὺ ἔπρεπε νὰ ἐπικρατῇ
ἡ μεγαλειότερα τάξις, ἐπεκράτησε ἡ
μεγαλειότερα ἀταξία.
— Ἀνθρώποι τοῦ λαοῦ εἶχαν κα-
ταλάβει τὰς θέσεις τῶν Προσβεστῶν,
οἱ ὅποιοι ἀναγκάστηκαν ἔτσι νὰ πα-
ρακολουθήσουν τὴν τελετὴν ἀνάμεσα
στὸ πλῆθος.
— Ἐπίσης, ἓνας αὐτοσχέδιος καὶ
ἀπρόσκλητος ποιητὴς παρουσιάστηκε
ἐξάφνου καὶ ἀρχίσεν ν’ ἀπαγγέλλῃ ἓνα
οἰκτρὸν κατασκευασμὸν τοῦ γιὰ τὴν Ἐ-
κατονταετηρίδα. Ἐννοεῖται, ἐπαχο-
λόγησε πρόχρη, κτλ.
— Ὑπερπροσώγῃ Ἑλληνικῶν κι-
νηματογραφικῶν ἔργων σημειώματα
κατὰ τὸν τελευταῖον καιρὸ.
— Καλύτερα ὅμως θὰ ἦταν νὰ ἔλει-
παν, ἐφόσον ἡ ταινίς δὲν θὰ εἶνε ὁ-
πως δυστυχῶς προβλεπόμεν. τῆς προ-
κοπῆς.

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΤΟ ΡΟΛΟΪ ΤΟΥ... ΨΟΦΗΣΕ!

‘Όταν οἱ Ἀμερικανοὶ πολεμοῦσαν
τοὺς Ἑσπεροδέμους, σὲ μιὰ ἀπὸ τῶν
συνμπολέων συνέληφθη αἰχμάλωτος ἓ-
νας Ἀμερικανὸς ἀξιωματικὸς ἀπὸ
τοὺς Ἰνδοὺς.
‘Όταν τὸν ὠδήγησαν ἐμπρὸς στὸ
φύλακον, εἰκόνος τοῦ πῆρε τὸ ρολοῖ.
Σὲν τελείωσε ὁ πόλεμος καὶ ἀρ-
χισε ἡ ἀνταλλαγὴ τῶν αἰχμάλωτων,
ὁ ἀξιωματικὸς παρουσιάστηκε στὸ φύ-
λαρχο τῶν Ἑσπεροδέρμων καὶ τοῦ
ζήτησε νὰ τοῦ ἐπιστρέψῃ τὸ ρολοῖ.
‘Ο φύλαρχος τοῦ τὸ εἶδεν μὲ προ-
θυμία.
— Πῆρ’ το, τοῦ εἶπε, Πι νὰ τὸ
κάνω τώρα ποῦ... ἐφόρησε!
‘Ο φύλαρχος, καθὼς θὰ καταλάβα-
τε, εἶχε πάρει τὸ ρολοῖ γιὰ... ζωὸν.
Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἤξερε νὰ τὸ κοροντίσῃ
καὶ ἐσπαρτάτησε, νόμισεν πὺς εἶχε ψο-
φήσει...

Η ΖΩΗ ΜΙΑΣ ΑΓΙΑΣ

Η ΩΡΑΙΑ ΡΩΜΑΙΑ ΕΥΓΕΝΙΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου). Μόλις η Ευγενία με τους δυο ευνούχους έμπηκαν στην αίθουσα που τους περίμενε ο Έλενος, η νέα γυνάτις μπροστά του και του φίλησε το χέρι.

Τό ίδιο έκαναν ο Γάκιος και ο Πρωτάς.

Ο Έλενος τους ελόγησε και τους είπε:

— Μιλήστε, τέκνα μου. Από ποδ έρχεστε;

— Από τή Ρώμη, πάτερ μου, απάντησε η Ευγενία.

— Και τί ζητάτε;

— Θέλουμε, πάτερ μου, ν' αφιερωθούμε στο Θεό. Θέλουμε νά γίνουμε καλόγηροι.

— Η επιθυμία σας θα πραγματοποιηθή, απάντησε ο Έλενος. Αφιερώθηκε στο Θεό και υπηρετήσατε και δοξάσατε αυτόν...

Έπειτα γύρισε στην Ευγενία και την ρώτησε:

— Πώς λέγεσαι, νέε μου;

— Ευγένιος, πάτερ μου, απάντησε η Ευγενία.

Τότε ο Έλενος πλησίασε κοντά της και της είπε με φωνή επίσημη:

— Γνωρίζω, τέκνον μου, το μυστήριό σου. Ο Θεός με έφώτισε και με πορεύομαι για τον ερχομό σου. Καλώς ήλθε, τέκνον μου. Θα γίνης καλόγηρος, όπως το έπιθυμείς και συ και οι σύντροφοί σου. Είσαι γυνή, μά κανείς δεν θα μάθη ποτέ το φύλλον σου. Αφιερώσου στον Θεό. Είσαι προωρισμένη νά δοξάσης την Βασιλείαν του Χριστού!

Συγχνημένη η Ευγενία γονάτισε πάλι κάτω και του φίλησε τα χέρια.

Αμέσως κατόπιν ο Έλενος τους ελόγησε και τους τρέις, έκλεισε τους καλόγηρους και τους εδάρισε.

Τό δνείο της Ευγενίας είχε πραγματοποιηθή πλέον.

Ήταν καλόγηρος βασιτισμένος από τον θεοσεβέστατο Έλενο και είχε μαζί της τους δυο πιστούς της ευνούχους, καλόγηρους και αυτούς...

Θά αφιέρωνε πλέον όλη της τη ζωή στον Θεό.

Δεν υποπτεύονταν τί περαιτέρω την περιμένη και τί κινδύνει την απειλούσαν άδεια...

ΣΤΗΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

Ας ξαναγυρίσουμε για μια στιγμή στην Αλεξάνδρεια.

Όταν οι δούλοι γύρισαν με την ομάδα στο μέγαρο του Πατριάρχη και έβρεξαν νά βοηθήσουν την κυρία τους νά κατέβη, είδαν κατ'απληκτοί ότι η Ευγενία δεν υπήρχε στο ανάκτορο, είχε εξαφανισθή.

Αρχισαν τότε νά θρηνούν και νά δδύ-

ωνται. Χτυπούσαν το στήθος των, έσύροντο κάτω και εκρούαζαν απελπισμένα, φοβούμενοι την οργή του κυρίου των.

Μόλις οι γονείς της Ευγενίας έμαθαν τί συνέβη, άρχισαν κι αυτοί νά θρηνούν άπαρηγόρητα.

Ολόκληρο το παλάτι του Πατριάρχη άνηχούσε από κραυγές, θρήνους και ύδους.

Αμέσως την ίδια νύχτα εστάλησαν παντού στρατιώται για ν' αναζητήσουν τη χαμένη άρχοντοπούλα. Μά δεν τη βρήκαν πουθενά.

Επί ημέρες εξακολουθήσαν η έρευνες. Κι όταν πελά απελπίστηκαν, ο σάατος, δεν άργησε νά γίνη ο προστάτης Έπαρχος εξέηχησε από τους μάγους, της τών φτωχών, των καταδικωμέ-

ται. Έφρονάζετο την Ευγενία στους ούρανους μεταξύ των θεών...

Ο ΑΓΙΟΣ ΕΥΓΕΝΙΟΣ

Μήνες και μήνες πέρασαν στο μεταξύ...

Η Ευγενία η καλύτερη ο Ευγένιος, όπως θα τη λέμα στο εξής, είχε γίνει γνωστός σ' όλους τους χριστιανούς και σ' όλα τα μοναστήρια της Αιγύπτου.

Παντού μιλούσαν γι' αυτόν.

Όραϊος σαν άγγελος, εύπλαγος και μεγαλόκαρδος, εύλαβής, θεοσεβής. Δεν τάχαδε πελά σύριζα, όπως τη νύχτα εκείνη της φυγής του από την Αλεξάνδρεια. Τ' άφινε νά πέρωναν έσπληνα στις πλάτες του και τοδύναν έτσι περισσότερη χάρι, μεγαλύτερη γοητεία...

Έμοιαζε μ' άγγελο, από τον οποίο δεν λείπουν παρά μόνον τα φτερά.

Πολλοί πούρχονταν από μέρη και χώρες μακρινές για νά τον δοούν και νά εύλογηθούν απ' αυτόν, για ν' άκούσουν τις διδασχές του και νά φιλήσουν το άγιο του χέρι, τον φανταζόντουσαν περασμένης ηλικίας, γέροντα πελά, έτοιμοθάνατο...

Μόλις όμως τον αντίκρυζαν, έμεναν βουβού και ασπασμένοι από τη μαγευτική καλλονή του...

Νόμιζαν πως όνειρευόντουσαν, πως ήταν όματα κάποιας παραισθήσεως, κάποιας πονηρίας του Σατανά...

Και μόνον όταν ο Ευγένιος τους μιλούσε, μόνον όταν άκουγαν τη γλυκειά φωνή του κι άγγιζαν το χέρι του, πίστευαν πως είχαν μπροστά τους ένα πλάσμα με σάρκα και όστα.

Αυτοί οι καλόγηροι του μοναστηριού, στο όποιο ζούσε ο Ευγένιος, δεν είχαν υποψιαστή ποτέ το φύλο του. Πίστευαν πως η όμορφιά αυτή, η θεϊκή αυτή χάρις του Ευγενίου, ήταν δώρο δοσμένο σ' αυτόν από τον Κύριο, τον έν τοίς ούρανοίς...

Μά έρονται στιγμές που ο Θεός δοκιμάζει και τους πιο πιστούς και άφοσιωμένους χριστιανούς.

Όπως δοκίμασε τον Ιωάη... Όπως δοκίμασε τον Αβραάη...

Πλησίαζε λοιπόν και η ημέρα της δοκιμασίας του Ευγενίου, μιας δοκιμασίας σκληρής, τρομερής...

Κοντά στο μοναστήρι που ήγονότανε η Ευγενία, σ' απόστασι πέντε ως έξη ώρων, βρισκόταν ένα άλλο μοναστήρι γυναικών. Τό μοναστήρι αυτό ήταν μεγάλο, εύδωχο και βρισκόταν πάνω σε μια κατάφορη πλαγιά.

Πενήντα ως εξήντα μοναχές ζούσαν μέσα σ' αυτό. Μοναχές απ' όλα τα μέρη του κόσμου, όλες σε βαθύτατο γήρας εύρισχόμενες κι άλλες νέες, όμως σαν το κρύο το νερό.

Αρχισαν νά τρέχουν σ' αυτόν όσιν είχαν την ανάγκη του, Αιγύπτιοι, Ρωμαίοι, Έλληνες.

Ειδωλόλατοι φανατικοί είχαν άπαρηγόρη τα είδωλα κι είχαν γίνει χριστιανοί άκούγοντας τη διδασκαλία του και βλέποντας τα θαύματά του. Μιλούσε τόσο γλυκά, τόσο πειστικά, με τόση εύφράδει, ώστε έμάγευε κι έγοήτευε εκείνους που τον άκουγαν. Μαζί του βρισκόονταν πάντα οι πιστοί του ευνούχοι, ο Γάκιος και ο Πρωτάς.

Ήσαν οι μόνοι που έβλεπαν το μυστικό του φύλου του. Αυτοί οι δυο, ο Έλενος κι ο Θεός έγνωρίζαν μονάχα πως ο Άγιος Ευγένιος ήταν γυναίκα.

Ο Ευγένιος είχε μεγαλώσει τώρα κατά δυο έτη. Η όμορφιά του ήταν θαυμάσια. Τα μαλλιά του είχαν μεγαλώσει. Δεν τάχαδε πελά σύριζα, όπως τη νύχτα εκείνη της φυγής του από την Αλεξάνδρεια. Τ' άφινε νά πέρωναν έσπληνα στις πλάτες του και τοδύναν έτσι περισσότερη χάρι, μεγαλύτερη γοητεία...

Έμοιαζε μ' άγγελο, από τον οποίο δεν λείπουν παρά μόνον τα φτερά.

Πολλοί πούρχονταν από μέρη και χώρες μακρινές για νά τον δοούν και νά εύλογηθούν απ' αυτόν, για ν' άκούσουν τις διδασχές του και νά φιλήσουν το άγιο του χέρι, τον φανταζόντουσαν περασμένης ηλικίας, γέροντα πελά, έτοιμοθάνατο...

Μόλις όμως τον αντίκρυζαν, έμεναν βουβού και ασπασμένοι από τη μαγευτική καλλονή του...

Νόμιζαν πως όνειρευόντουσαν, πως ήταν όματα κάποιας παραισθήσεως, κάποιας πονηρίας του Σατανά...

Και μόνον όταν ο Ευγένιος τους μιλούσε, μόνον όταν άκουγαν τη γλυκειά φωνή του κι άγγιζαν το χέρι του, πίστευαν πως είχαν μπροστά τους ένα πλάσμα με σάρκα και όστα.

Αυτοί οι καλόγηροι του μοναστηριού, στο όποιο ζούσε ο Ευγένιος, δεν είχαν υποψιαστή ποτέ το φύλο του. Πίστευαν πως η όμορφιά αυτή, η θεϊκή αυτή χάρις του Ευγενίου, ήταν δώρο δοσμένο σ' αυτόν από τον Κύριο, τον έν τοίς ούρανοίς...

Μά έρονται στιγμές που ο Θεός δοκιμάζει και τους πιο πιστούς και άφοσιωμένους χριστιανούς.

Όπως δοκίμασε τον Ιωάη... Όπως δοκίμασε τον Αβραάη...

Πλησίαζε λοιπόν και η ημέρα της δοκιμασίας του Ευγενίου, μιας δοκιμασίας σκληρής, τρομερής...

Κοντά στο μοναστήρι που ήγονότανε η Ευγενία, σ' απόστασι πέντε ως έξη ώρων, βρισκόταν ένα άλλο μοναστήρι γυναικών. Τό μοναστήρι αυτό ήταν μεγάλο, εύδωχο και βρισκόταν πάνω σε μια κατάφορη πλαγιά.

Πενήντα ως εξήντα μοναχές ζούσαν μέσα σ' αυτό. Μοναχές απ' όλα τα μέρη του κόσμου, όλες σε βαθύτατο γήρας εύρισχόμενες κι άλλες νέες, όμως σαν το κρύο το νερό.

Αρχισαν νά τρέχουν σ' αυτόν όσιν είχαν την ανάγκη του, Αιγύπτιοι, Ρωμαίοι, Έλληνες.

Ειδωλόλατοι φανατικοί είχαν άπαρηγόρη τα είδωλα κι είχαν γίνει χριστιανοί άκούγοντας τη διδασκαλία του και βλέποντας τα θαύματά του. Μιλούσε τόσο γλυκά, τόσο πειστικά, με τόση εύφράδει, ώστε έμάγευε κι έγοήτευε εκείνους που τον άκουγαν. Μαζί του βρισκόονταν πάντα οι πιστοί του ευνούχοι, ο Γάκιος και ο Πρωτάς.

Ήσαν οι μόνοι που έβλεπαν το μυστικό του φύλου του. Αυτοί οι δυο, ο Έλενος κι ο Θεός έγνωρίζαν μονάχα πως ο Άγιος Ευγένιος ήταν γυναίκα.

Ο Ευγένιος είχε μεγαλώσει τώρα κατά δυο έτη. Η όμορφιά του ήταν θαυμάσια. Τα μαλλιά του είχαν μεγαλώσει. Δεν τάχαδε πελά σύριζα, όπως τη νύχτα εκείνη της φυγής του από την Αλεξάνδρεια. Τ' άφινε νά πέρωναν έσπληνα στις πλάτες του και τοδύναν έτσι περισσότερη χάρι, μεγαλύτερη γοητεία...

Έμοιαζε μ' άγγελο, από τον οποίο δεν λείπουν παρά μόνον τα φτερά.

Πολλοί πούρχονταν από μέρη και χώρες μακρινές για νά τον δοούν και νά εύλογηθούν απ' αυτόν, για ν' άκούσουν τις διδασχές του και νά φιλήσουν το άγιο του χέρι, τον φανταζόντουσαν περασμένης ηλικίας, γέροντα πελά, έτοιμοθάνατο...

Μόλις όμως τον αντίκρυζαν, έμεναν βουβού και ασπασμένοι από τη μαγευτική καλλονή του...

Νόμιζαν πως όνειρευόντουσαν, πως ήταν όματα κάποιας παραισθήσεως, κάποιας πονηρίας του Σατανά...

Μόλις η Ευγενία με τους δυο ευνούχους έμπηκαν στην αίθουσα που τους περίμενε ο Έλενος, η νέα γυνάτις μπροστά του και του φίλησε το χέρι.

Τό ίδιο έκαναν ο Γάκιος και ο Πρωτάς.

Ο Έλενος τους ελόγησε και τους είπε:

— Μιλήστε, τέκνα μου. Από ποδ έρχεστε;

— Από τή Ρώμη, πάτερ μου, απάντησε η Ευγενία.

— Και τί ζητάτε;

— Θέλουμε, πάτερ μου, ν' αφιερωθούμε στο Θεό. Θέλουμε νά γίνουμε καλόγηροι.

— Η επιθυμία σας θα πραγματοποιηθή, απάντησε ο Έλενος. Αφιερώθηκε στο Θεό και υπηρετήσατε και δοξάσατε αυτόν...

Έπειτα γύρισε στην Ευγενία και την ρώτησε:

— Πώς λέγεσαι, νέε μου;

— Ευγένιος, πάτερ μου, απάντησε η Ευγενία.

Τότε ο Έλενος πλησίασε κοντά της και της είπε με φωνή επίσημη:

— Γνωρίζω, τέκνον μου, το μυστήριό σου. Ο Θεός με έφώτισε και με πορεύομαι για τον ερχομό σου. Καλώς ήλθε, τέκνον μου. Θα γίνης καλόγηρος, όπως το έπιθυμείς και συ και οι σύντροφοί σου. Είσαι γυνή, μά κανείς δεν θα μάθη ποτέ το φύλλον σου. Αφιερώσου στον Θεό. Είσαι προωρισμένη νά δοξάσης την Βασιλείαν του Χριστού!

Συγχνημένη η Ευγενία γονάτισε πάλι κάτω και του φίλησε τα χέρια.

Αμέσως κατόπιν ο Έλενος τους ελόγησε και τους τρέις, έκλεισε τους καλόγηρους και τους εδάρισε.

Τό δνείο της Ευγενίας είχε πραγματοποιηθή πλέον.

Ήταν καλόγηρος βασιτισμένος από τον θεοσεβέστατο Έλενο και είχε μαζί της τους δυο πιστούς της ευνούχους, καλόγηρους και αυτούς...

Θά αφιέρωνε πλέον όλη της τη ζωή στον Θεό.

Δεν υποπτεύονταν τί περαιτέρω την περιμένη και τί κινδύνει την απειλούσαν άδεια...

Όταν οι δούλοι γύρισαν με την ομάδα στο μέγαρο του Πατριάρχη και έβρεξαν νά βοηθήσουν την κυρία τους νά κατέβη, είδαν κατ'απληκτοί ότι η Ευγενία δεν υπήρχε στο ανάκτορο, είχε εξαφανισθή.

Αρχισαν τότε νά θρηνούν και νά δδύ-

ωνται. Χτυπούσαν το στήθος των, έσύροντο κάτω και εκρούαζαν απελπισμένα, φοβούμενοι την οργή του κυρίου των.

Μόλις οι γονείς της Ευγενίας έμαθαν τί συνέβη, άρχισαν κι αυτοί νά θρηνούν άπαρηγόρητα.

Ολόκληρο το παλάτι του Πατριάρχη άνηχούσε από κραυγές, θρήνους και ύδους.

Αμέσως την ίδια νύχτα εστάλησαν παντού στρατιώται για ν' αναζητήσουν τη χαμένη άρχοντοπούλα. Μά δεν τη βρήκαν πουθενά.

Επί ημέρες εξακολουθήσαν η έρευνες. Κι όταν πελά απελπίστηκαν, ο σάατος, δεν άργησε νά γίνη ο προστάτης Έπαρχος εξέηχησε από τους μάγους, της τών φτωχών, των καταδικωμέ-

ται. Έφρονάζετο την Ευγενία στους ούρανους μεταξύ των θεών...

Η Ευγενία η καλύτερη ο Ευγένιος, όπως θα τη λέμα στο εξής, είχε γίνει γνωστός σ' όλους τους χριστιανούς και σ' όλα τα μοναστήρια της Αιγύπτου.

Παντού μιλούσαν γι' αυτόν.

Όραϊος σαν άγγελος, εύπλαγος και μεγαλόκαρδος, εύλαβής, θεοσεβής. Δεν τάχαδε πελά σύριζα, όπως τη νύχτα εκείνη της φυγής του από την Αλεξάνδρεια. Τ' άφινε νά πέρωναν έσπληνα στις πλάτες του και τοδύναν έτσι περισσότερη χάρι, μεγαλύτερη γοητεία...

Έμοιαζε μ' άγγελο, από τον οποίο δεν λείπουν παρά μόνον τα φτερά.

Πολλοί πούρχονταν από μέρη και χώρες μακρινές για νά τον δοούν και νά εύλογηθούν απ' αυτόν, για ν' άκούσουν τις διδασχές του και νά φιλήσουν το άγιο του χέρι, τον φανταζόντουσαν περασμένης ηλικίας, γέροντα πελά, έτοιμοθάνατο...

Μόλις όμως τον αντίκρυζαν, έμεναν βουβού και ασπασμένοι από τη μαγευτική καλλονή του...

Νόμιζαν πως όνειρευόντουσαν, πως ήταν όματα κάποιας παραισθήσεως, κάποιας πονηρίας του Σατανά...

Και μόνον όταν ο Ευγένιος τους μιλούσε, μόνον όταν άκουγαν τη γλυκειά φωνή του κι άγγιζαν το χέρι του, πίστευαν πως είχαν μπροστά τους ένα πλάσμα με σάρκα και όστα.

Αυτοί οι καλόγηροι του μοναστηριού, στο όποιο ζούσε ο Ευγένιος, δεν είχαν υποψιαστή ποτέ το φύλο του. Πίστευαν πως η όμορφιά αυτή, η θεϊκή αυτή χάρις του Ευγενίου, ήταν δώρο δοσμένο σ' αυτόν από τον Κύριο, τον έν τοίς ούρανοίς...

Μά έρονται στιγμές που ο Θεός δοκιμάζει και τους πιο πιστούς και άφοσιωμένους χριστιανούς.

Όπως δοκίμασε τον Ιωάη... Όπως δοκίμασε τον Αβραάη...

Πλησίαζε λοιπόν και η ημέρα της δοκιμασίας του Ευγενίου, μιας δοκιμασίας σκληρής, τρομερής...

Κοντά στο μοναστήρι που ήγονότανε η Ευγενία, σ' απόστασι πέντε ως έξη ώρων, βρισκόταν ένα άλλο μοναστήρι γυναικών. Τό μοναστήρι αυτό ήταν μεγάλο, εύδωχο και βρισκόταν πάνω σε μια κατάφορη πλαγιά.

Πενήντα ως εξήντα μοναχές ζούσαν μέσα σ' αυτό. Μοναχές απ' όλα τα μέρη του κόσμου, όλες σε βαθύτατο γήρας εύρισχόμενες κι άλλες νέες, όμως σαν το κρύο το νερό.

ΓΙΑΠΩΝΕΖΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΝΕΡΑΪΔΑ ΤΟΥ ΧΙΟΝΙΟΥ

ΑΚΡΥΑ, στην Ιαπωνία, σ' ένα χωριό της επαρχίας Μουσάσι ζούσαν τον παλιό καιρό δυο ξυλοκόποι, ο Μουσάκου κι ο Μινοκί. Ο πρώτος είχε γέννησε πειρά κι ο δεύτερος που του χρησίμευσε στη δουλειά για βοηθός ήταν μόλις δεκαεφτά χρόνων.

Κάθε πρωί σηκώνονταν και οι δυο τους και πήγαιναν μαζί στο δάσος, που βρισκόταν πέντε μίλια περίπου έξω απ' το χωριό. Άνάμεσα απ' το χωριό και το δάσος περνούσε ένα ποτάμι κι όσιν ήθελαν νά διαβούν από τη μια άκρη στην άλλη χρησιμοποιούσαν μια βάρκα. Πολλές φορές οι χωρικοί είχαν προσπαθήσει νά στήσουν εκεί ένα γεφύρι, αλλά πάντα μόλις το άρχιζαν, το παρέσυρε το όρμητικό ρεύμα.

Μιά κιόρα βραδυά, ενώ ο Μουσάκου κι ο Μινοκί γυρνούσαν στην καλύβα τους μαζί, έβλεπαν τους έπισες στο δρόμο δυνάτη χιονοθύελλα. Τρέχοντας κι οι δυο, έφτασαν στο ποτάμι, μά εκεί είδαν πως ο βαρκάρας είχε αφήσει τη βάρκα του στην αντίκρουση όχθη κι είχε φύγει. Τότε, μια και δεν μπορούσαν νά περάσουν το ποτάμι, πήγαν και χώθηκαν στην καλύβα του βαρκάρα που βρισκόταν εκεί κοντά, εύχαριστημένοι γιατί είχαν βρή καταφύγιο.

Η καλύβα του βαρκάρα ήταν πολύ μικρή και μόλις τους έφωρσε νά κοιμηθούν άπάνω σε μια παλιά στρωμένη ψάθα. Όστόσο, ο Μουσάκου κι ο Μινοκί κλείδωσαν από μέσα την πόρτα κι άφου σκεπάστηκαν με τα πανωφόρια τους, γείρανε νά πλαγιάσουν.

Ο γέρος άποκομήθηκε σχεδόν άμέσως, ο νέος όμως εξακολουθούσε νά άγρυπνά, άκούγοντας τα σφύριγματα του ανέμου και το χιόνι που έπεφτε έξω μαλακά-μαλακά. Τό ποτάμι βούιζε δυνατά κι η καλύβα τους κουνιζόταν κι έτριζε σαν μονόζυγο μέσα στην τρικυμία της θάλασσας. Ο άέρας γινόταν όλο και πιο ψυχρός κι ο Μινοκί τσαντούριζε κάτω από το πανωφόρι του. Επί τέλους όμως, παρ' όλο το κρύο, άποκομήθηκε...

Έπειτα από λίγη ώρα ο Μινοκί ζύπνησε, νοιώθοντας τις νιφάδες του χιονιού νά τον χτυπούν στο πρόσωπο. Η πόρτα της καλύβας ήταν άνοιχτη. Ο Μινοκί άπ' άπάνω από το Μουσάκου τώρα κι άπάνω από το Μουσάκου βρισκόταν σκυμμένη κάποια λευκοντυμένη γυναίκα, που φουσκός στο πρόσωπό του με μια σιγαλή ανάσα.

Την ίδια στιγμή σχεδόν άγνωστη γύρισε και, βλέποντας ότι άποκομίστηκε, άπ' άπάνω από το Μινοκί άπ' το στόμα του.

Η άποκομμένη γυναίκα έν τ' άφινε νά έμενε πλησίον κι έσκυβε άπάνω του, χαμηλότερα κι όλο

χαμηλότερα, ώπου το πρόσωπό της ήλθε σχεδόν σέ επαφή με το δικό του. Ο Μινοκί είδε τότε πως ήταν πολύ ώραία, άν και τα μάτια της του προξενούσαν φόβο.

Η άγνωστη τον κύτταξε λίγη ώρα με περιέργεια, κατόπιν χαμογέλασε και ψιθύρισε:

— Έσκόπευα νά κάνω και σ' έσένα ό,τι έκανα στον άλλο. Είσαι όμως πολύ νέος ακόμα κι η καρδιά μου σέ συμπονάει. Σου υπόσχομαι λοιπόν ότι δεν θα πάθης από μένα κανένα κακό.

Αν όμως φανερώσεις έστω και στη μητέρα σου αυτά που είδες άπόψε με μάτια σου, μόλις το μάθω, θα σέ μάξει όμως τόσο πολύ από τον ξαφνικό

Την αόγη, όταν πέρασε πειρά η χιονοθύελλα, λίγο πριν από την άνατολή του ήλίου, ο βαρκάρας γύρισε στην καλύβα του, όπου βρήκε το Μινοκί νά κοιτάται άναίσθητος δίπλα στο παγωμένο σώμα του Μουσάκου.

Ο νέος, ύστερ' από πολλές περιποιήσεις, μπόρεσε νά συνέλθι, αλλά η κατάσταση του ήταν άσχημη και γι αυτό άναγκάστηκε νά μείνει στο κρεβάτι.

Μητέρα σου αυτά που είδες άπόψε με μάτια σου, μόλις το μάθω, θα σέ μάξει όμως τόσο πολύ από τον ξαφνικό

Μια νύχτα που τα παιδιά είχαν άποκομήθι κι η "Ο-Γιούκι έβραδε κάτω, ο Μινοκί της είπε:

— Όταν σέ βλέπω τη νύχτα κάτω απ' το φως του φαναριού, που πέφτει στο πρόσωπό σου, θυμάμαι κάτι παρόμοιο που μου συνέβη έδώ και δεκαεφτά χρόνια. Είχα δη τότε μια άσχημη ώραία και λευκή σαν έσένα που σου έμοιαζε υπερβολικά.

Η "Ο-Γιούκι γύρισε τότε και της είπε:

— Που την είδες λοιπόν; Για πές μου κι έμένα.

Τότε ο Μινοκί της διηγήθηκε με κάθε λεπτομέρεια το παρόμοιο εκείνο περιστατικό, που του προξενούσε ακόμα τον ίδιο φόβο.

Όταν άπτελειώσε τη διήγησή του, η "Ο-Γιούκι σγκόθηκε από τη θέση της, έσκυψε άπάνω απ' το Μινοκί που καθόταν και κραδύνασε:

— Η άποκομμένη εκείνη γυναίκα ήμουν εγώ, ένώ! Σου είχα πη πως θα σέ σκοτώσω, άν τυχόν φανερώσεις τίποτε από όσα είδες... Έμ, λοιπόν, άν δεν υπήρχαν αυτά τα παιδιά που κοιμούνται, θα σέ σκοτώνα άμέσως, την ίδια στιγμή...

Τώρα φρόντισε νά τα μεγαλώσεις, γιατί άν σου φερνόμουν όπως σου άρέζει, θα με καταριόνταν σ' όλη τους τη ζωή. Ό-στόσο, δεν μπορώ πειρά νά μείνω έδώ...

Ενώ μιλούσε, η φωνή της άρχισε νά γίνεται λεπτή σαν φύμα άνεμου έλαφρό και τό σώμα της μεταμορφώθηκε σιγά-σιγά σέ μια λευκή καταχνιά, που ανέβηκε ψηλά και βγήκε μέσ' απ' τη καπνοδόχο, χωρίς ποτέ νά ξαναφανή...

Μια χειμωνιάτικη βραδυά που περασμένου χρόνου, καθώς γυρνούσε στο σπίτι του, άναίμασε μια νέα που έβλεπε νά ακολουθι τον ίδιο δρόμο κι αυτόν. Ήταν μια ψηλή, λιγνή και γαρνύσε το βράδυ μ' ένα φόρεμα από ύλιν, που τα πουλούς μαζί με τη μητέρα του.

Μια χειμωνιάτικη βραδυά που περασμένου χρόνου, καθώς γυρνούσε στο σπίτι του, άναίμασε μια νέα που έβλεπε νά ακολουθι τον ίδιο δρόμο κι αυτόν. Ήταν μια ψηλή, λιγνή και γαρνύσε το βράδυ μ' ένα φόρεμα από ύλιν, που τα πουλούς μαζί με τη μητέρα του.

Μια χειμωνιάτικη βραδυά που περασμένου χρόνου, καθώς γυρνούσε στο σπίτι του, άναίμασε μια νέα που έβ

Η ΣΚΟΤΕΙΝΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΟΙ ΡΩΜΑΙΟΙ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΤΑΙ

Ο ρόλος του δηλητηριού στην αρχαία Ρώμη. Ο βασιλεύς Μασίνισας και η όραση Σοφονίσθη. Για να μην πέσει στα χέρια του Σικιπίωνος. Ο θάνατος του Αννίβα. Δηλητηριασμένοι, μάγοι, αστρολόγοι. Ο Κατίλινας δηλητηριάζει το γιο του! Τα έγκλημά του Τιβερίου. Πώς η Λιβία δηλητηρίασε τον Αύγουστο. Ο μυστηριώδης θάνατος του Γερμανικού, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Α'.

Το δηλητήριο παρακολούθησε τη Ρώμη από της ίδρύσεώς της μέχρι της οκτώτης καταρρεύσεώς της. Ένας από τους πρώτους νόμους που έλαβε ο ιδρυτής της, ο Ρωμύλος, ήταν, όπως αναφέρει ο Πλούταρχος, να έλκεται, δια του οποίου επιτρέπεται ο ένας σύζυγος να σκοτώσει τη γυναίκα του, εάν εξακριβωνόταν ότι αυτή είχε δηλητηριάσει τα παιδιά της. Ο νόμος αυτός αποδεικνύει ότι από τότε άρχισε η δηλητηρίαση βοσκόν- τουσιν στη Ρώμη στην ημερησία δια- ταγή και μάλιστα ότι το κακό είχε φτάσει σε τέτοιο σημείο, ώστε η μη- τέρας να δηλητηριάζουν συχνά τα παιδιά τους! Αλλά, ως παρακολούθη- σουμε τη Ρωμαϊκή Ιστορία. Θα βρού- με μέσα σ' αυτή μια δολιχική σειρά από αποτροπιαστικές δηλητηριάσεις.

Όταν ο στρατηγός της Ρώμης Σικιπίων ο Αρριανός διεξήγε τους περιρμήτους πολέμους του εναντίον των Καρχηδονίων, είχε αιχμαλωτί- σει κάποιον τον βάσβαρο βασιλέα Σύ- ρακα μαζί με την όραση γυναίκα του, τη Σοφονίσθη. Ο Σικιπίων πρόσφερε στην αρχή την όραση βασιλέα ως δώρο στον επίσης βάσβαρο ηγεύνα Μασίνισα, ο οποίος ήταν σύμμαχός του. Έπειτα όμως μετάνοιωσε και ζήτησε από τον Μασίνισα να του επι- σκεφθεί τη Σοφονίσθη, για να την κάνει σκλάβο του.

Ο Μασίνισα σκέφτηκε πολύ, όταν έλαβε τη διαταγή αυτή του Σικιπί- νου. Έσπερε να υπακούσει, συγχρό- νως όμως ήθελε να σώσει τη Σοφονί- σθη, την οποία αγαπούσε και στην οποία είχε δώσει υπόσχεση να την κάνει σύζυγό του και να τη σώσει από τα χέρια των Ρωμαίων, από του να γιάσει στα χέρια του Σικιπίωνος. Και γι' αυτό να το κατορθώσει αυτό, έλαβε μια άπειγόμενη από- φασι:

«Φώναξε—μιας δι- ηγείται ο Ρωμαίος ιστορικός Τίτος Λί- βιος—ένα σκλάβο π ης εμπιστοσύνης του, ο οποίος ήταν έντεταλμένος να φυλάει τα δηλητή- ρια, που είχαν πάντοτε κοντά τους οι βάσβαροι βασιλείς για να αντιμετω- πίζουν τα απρόβλεπτα της τύχης. Έ- γινε τότε σε ένα κύπελλο ένα άπ- αυτά τα δηλητήρια και διέταξε το σκλάβο να το πάει στη Σοφονίσθη και να της πη:

«—Ο Μασίνισα θα ήταν ατυχής, αν θα μπορούσε να κρατήσει την υπό- σχεση που σου έδωσε και να σε κάνει γυναίκα του. Αφού όμως μια ανώτερη δύναμη τον εμπόδισε να το κάνει αυτό, θα κρατήσει τουλάχιστον τη δεύτερη υπόσχεσή σου...

«—Την ξέρω αυτή τη δεύτερη ύ- πόσχεσή σου, διέκοψε το σκλάβο η Σοφονίσθη. Ένε να μη με αφήσει να πάω ζωντανή στα χέρια των Ρω- μαίων!

«—Ναι, είπε ο σκλάβος. «Τότε η περήφα- νη βασίλισσα πήρε τα χέρια της το κύπελλο και το ά- δειξε, με την πιο μεγάλη ηρεμία.

Λίγα χρόνια άρ- γότερα πέθανε κατά τον ίδιο τρόπο και ο περίφημος Αννίβας, ο ηρωικός στρατη- γός των Καρχηδο- νίων. «Όταν ο γη- ρανός αυτός πολέμ- ιους νικήθηκε από τον Σικιπίωνα, κα- τέφυγε στον Πρυ- σία, το βασίλειό της Βιθυνίας. Μα ο Πρύσιος τον παρέ- δωσε έπειτα από λίγο στους Ρωμαί- οους, τους οποίους φοβόταν.

«Όταν οι άνθρωποι του βασιλείου πήγαν για να τον πιάσουν—διηγείται ο Τίτος Λίβιος—όχι γνηράς Αννίβας δοκίμασε να φύγει από μια κρυφή πόρ- τα. Την ίδια όμως στιγμή παρετήρησε ότι και αυτή την πόρτα τη φύλαγαν σκοποί. Και τότε έβγαλε το δηλητή- ριο που είχε μαζί του για κάθε άπρο- σδόκητο, και το ήπιε.

«—Ας απαλλάξουμε, είπε, τους Ρωμαίους από την ανησυχία τους αυτή, αφού δεν έχουν την υπομονή να περιμένουν το θάνατο ενός γέροντος! Και έτσι έτελειωσε η ζωή του Αννίβα».

Στην ίδια τη Ρώμη, κατά την έ- ποχή αυτή, το εμπόριο των δηλητη- ρίων είχε αναπτυχθεί τρομερά. Τα έγ- κληματα γινόνταν διαρκώς περισσότε- ρα. Μητρονίς δηλητηρίαζαν τα θετά παιδιά τους, ανυπόμονοι κληρονόμοι τους πλούσιους συγγενείς των, καλές γυναίκες τους συζύγους των. Εβίκοι

νόμοι είχαν ψηφισθεί που τιμωρούσαν τη δηλητηρίαση με εκτόπισι στα έρη- μα νησιά και με κατάσχεσι της πε- ριοχής των δηλητηριαστών. Μα ού- τε αυτοί δεν έφεραν κανένα αποτέ- λεσμα.

Από τον ποιητή Οράτιο μαθαίνου- με ότι την εποχή εκείνη μάγοι και δηλητηριαστές είχαν πλημμυρίσει στη Ρώμη από όλα τα σημεία της Ανατο- λής. Αστρολόγοι Βαβυλώνιοι και Χαλδαίοι, μάγισσες από τη Θεσσαλία, στείργες και θαυματουργοί από την Κολχίδα. Υπήρχαν ειδικά μαγικά έρ- γαστήρια, στην πόρτα των οποίων ή- σαν κρεμασμένα εντόσθια από λύκους, που είχαν την ιδιότητα να εξουδετε- ρώνουν τις μαγισσιές. Το πρόσθετο των Έσκιλεις, στο νεκροταφείο του οποίου έθαβαν τους φτωχούς, ήταν επί- σης άτρο μάγων και μαγισσών. Σ' αυτό το ίδιο νεκροταφείο γινόνταν κάθε βράδυ αποτροπιαστικές επι- κλήσεις των δαιμό- νων και των πνευμά- των από τους μάγους και διαδραματιζόνταν σκληρές φρίκες και α- ποτροπιασμοί!

Αλλά, ως έλθουμε στη σειρά των έγκλη- μάτων που διαπρά- χθηκαν στην ίδια έ- ποχή από τους δια- σσημένους άνδρες της αρχαίας Ρώμης. Είναι γνωστό το φρικιαστι- κό έγκλημα του ά- παισιου Κατίλινα, ο παντρευτής, ελεύθερα μια όραση γήρα, δηλητηρίασε το γιο του, που ήταν εμπόδιο σ' αυτόν το γάμο του. Μα αυτό δεν είναι παρά μια αρχή. Διότι η φριχτή σειρά των δη- λητηριάσεων αρχίζει με τον Τιβερίο για να μην τελειώσει ούτε με τον Νέ- ρωνα.

Είπε γνωστό ότι ο Τιβερίος κατέ- λαβε το θρόνο της Ρώμης έπειτα από ένα σωρό δηλητηριάσεις, τις οποίες έκανε η άπαισι μητέρα του, η Λι- βία. Πράγματι, ο ιστορικός Τακίτος κατηγορεί τη Λιβία ότι, για να έ- ξασφαλίσει το θρόνο στο γιο της, εί- χε δηλητηριάσει με τη σειρά τον άνα- ψιδ του αυτοκράτορος και συζύγου της Αύγουστου, τον όραση Μάρ- κελλο, προς τον οποίον έτρε- φε πόθος και πόθος έλπίδες ο Ρωμαί- κός λαός. Δεν έσταμάτησε όμως η φι- λόδοξη και σατανική αυτή γυναίκα σ' αυτό το πρώτο της έγκλημα. Αίγαν καιρό αργότερα δηλητηρίασε και τους δυο γιους της αντιπάλου της Ίου- λίου, τον Λούκιο και τον Γάιο Καί- σαρα, και στο τέλος φαίνε- ται ότι δηλη- τηρίασε και τον ίδιο τον Νέρωνα. Νά τι διηγεί- ται σχετικά με το έγκλη- μα αυτό ο Δίων Κάσιος:

«Φαίνεται ότι η Λιβία είχε δηλη- τηρίασει αρχικά από τα σύκα μιας συ- κιάς που ήταν στον άνακτορικό κήπο. Έπειτα η Λιβία και ο αυτοκράτωρ έφαγαν μαζί σύκα απ' αυτή τη συκιά, με τη διαφορά ότι η Λιβία έτρωγε τα δηλητηριασμένα σύκα, ενώ στο σύζυγό της έδινε τα δηλητηριασμένα. Ο αυ- τοκράτωρ μόλις έφαγε μερικά, κατε- λήφθη από έξαχνους και τρομερούς πόνους και έπειτα από λίγες μέρες πέθανε».

Εύκολα καταλαβαίνει κανείς ποιός μπορούσε να είναι ο γυνικός τέ- τοιος μητέρας. Πράγματι, δολιχική η βασίλισσα του Τιβερίου είχε γεμάτη από τα πιο φρικιαστικά έγκληματα. Έτσι, σ' αυτόν αποδίδεται γυνικώς η δηλητηρίαση του γιου του Δρού- σου και της γυναίκας του Λιβίλλας, μολοντί μερικοί ιστορικοί βεβαιώνουν ότι η δυο αυτές δηλητηριάσεις έγιναν από το γιατρό του Βόδρου και τον ευνούχό του Λύδο κατ' εντολή του άπαισιού ύπουρού του Σεγιάνου και χωρίς να το ξέρει ο Τιβερίος. Έ- πεισης ο Τιβερίος θεωρείται ένοχος για το θάνατο του άνεμιού και θετού υιού του, του Γερμανικού.

Ο Γερμανικός αυτός είχε γίνει: «Υ- πατος και στην αρχή είχε αποσταλή στη Γερμανία, η οποία ήταν τότε μια έπαρχία της Ρώμης. Εκεί, η Ρωμαί- κες λεγεώνες είχαν επαναστατήσει έ- πειτα από το θάνατο του Αύγουστου, και δεν ήθελαν ν' αναγνωρίσουν ως αυτοκράτορα τον Τιβερίο. Ο Γερμα- νικός κατόρθωσε να καταστείλει τη στάση και να τιμωρήσει τους κυριωτέ- ρους στασιαστές. Παρ' όλην όμως αυ- τήν την επιτυχία του, ο Τιβερίος τον απέμεινε από τη Ρώμη και του ά- νέθεσε μια αποστολή στην Αίγυπτο και στη Μικρά Ασία.

Έξωφρα όμως, ενώ ο Γερμανικός βρισκόταν στην Αντιόχεια, απέθανε μυστηριωδώς σε ηλικία 34 ετών. Ο θάνατος του Γερμανικού αποτε- λεί μια απ' τις πιο μυστηριώδεις σελί- δες της ιστορίας, την οποία ως ση- μερα ακόμα οι ιστορι- κολοί προσπαθούν να δι- αφωτίσουν. Έπείθανε τάχα από καμιά μυσ- τηριώδη ασθένεια ά- νιας και πλήξης, ή, πως ισχυρίζονται με-

σοί, ή ο θάνατός του όφειλεται σε άρχη και βραδυμία δηλητηρίαση; «Ο- σοι παραδέχονται αυτήν τη δεύτερη περίπτωση, ισχυρίζονται επίσης ότι τον νεκρό Ύπατο τον δηλητηρίαζαν συνεχώς επί ένα μεγάλο χρονικό διά- στημα η γυναίκα του Πλανσίνια με το συνόλο της Πίσωνα κατ' εντολή του Τιβερίου».

Στο έρχόμενο φύλλο μας θα ανα- φέρουμε μερικές περιεκτικές από την ανατομική περιγραφή του θανά- του του Γερμανικού, που μάς άφησε ο ιστορικός Τακίτος. Θα αναφέρουμε επίσης τις δραματικώτερες από τις άπειρες δηλητηριάσεις που έγιναν στην κοσμοκράτειρα Ρώμη.

ΛΟΓΟΓΡΑΦΙΑ

ΚΥΘΝΙΑΚΕΣ ΔΟΞΑΣΙΕΣ

Κατά τις άρχες του Ίουλίου, οι νοικοκυραίοι της Κύθνου τα πρώτα σταφύλια από τα άμπελα τα βάζουν μέσα στα σπίτια τους όπου τα σκορ- πούν γύρω λέγοντας:

Μαύρη όρα γυάλισε, μαύρη και φαρμακερή. Όξω φύλλοι, παντικοί...

Στις 2 Ίουλίου, έορτην της Ά- γίας Ζώνης, αποφεύγουν να άλυν- ζουν για να μην καταστραφούν τα γεννημένα τους από την Παναγία την «Καθοδεματούσα».

Κατά δέ την ημέρα της Μεταμορ- φώσεως οι άπολιχώτεροι πιστεύουν ότι κατεβαίνει απ' τον ουρανό η «κο- ρυνίδα», δηλαδή ένα κορίν γεμάτο από διάφορα αγαθά. Όποιος δέ πρ- ωτος την «κορινίδα», μπορεί να ζητή- ση ότι αγαθό θέλει και θα το έχη. Έπειδή όμως η εμφάνισι αυτή δεν διαρκεί παρά μόνο λίγες στιγμές, δεν προσφάνει κανείς να πη τι θέλει. Σχε- τικώς μάλιστα διηγούνται και το ά- κολούθο ανέκδοτο:

Κάποτε έτους νά ιδή την «κορι- νίδα» να κατεβαίνει ένας φιλάργυρος, ο οποίος σκέφτηκε να ζητήσει χίλια φλουριά. Δεν έπρόλαβε όμως παρά μόνο την πρώτη λέξη να προσφέρει και το όραμα έγινε άφαντο. Πόσο θα με- τάνοιωσε όμως ύστερα ο φιλάργυρος, ο οποίος αντί των φλουριών που είχε άποφασίσει να ζητήσει, βρέθηκε με κάτι μακρούς χειλάδες που κρεμόνταν ως το σάγονι του.

Την ημέρα του Σταυρού οι γεωρ- γοί άγιάζουν στη λειτουργία το σπό- ρο τους και μαζί μ' αυτόν ρίχνουν στο χωράφι και σπειρά από ρωδι για να γίνη πλούσια η έσοδεία τους.

Την ημέρα, τέλος, του Αγίου Μη- νά δοκιμάζουν τα καινούργια κρασιά και διασκεδάζουν ως το βράδυ.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

—Όταν είσαι φτωχός, κανένας δεν σε βοηθεί. Όταν όμως άρρωστή- σης, όλοι έχουν να σου δώσουν κι' από μια πανταγιά για τη σωτηρία σου.

—Η γυναίκα που υπερφανεύεται υπερβολικά για την καλλονή της δεί- χνει μ' αυτό ότι δεν έχει άλλο σπου- δαιότερο πρότεγμα.

Οι άπολιχώτεροι πιστεύουν ότι κατεβαίνει απ' τον ουρανό η «κο- ρυνίδα», δηλαδή ένα κορίν γεμάτο από διάφορα αγαθά. Όποιος δέ πρ- ωτος την «κορινίδα», μπορεί να ζητή- ση ότι αγαθό θέλει και θα το έχη. Έπειδή όμως η εμφάνισι αυτή δεν διαρκεί παρά μόνο λίγες στιγμές, δεν προσφάνει κανείς να πη τι θέλει. Σχε- τικώς μάλιστα διηγούνται και το ά- κολούθο ανέκδοτο:

Κάποτε έτους νά ιδή την «κορι- νίδα» να κατεβαίνει ένας φιλάργυρος, ο οποίος σκέφτηκε να ζητήσει χίλια φλουριά. Δεν έπρόλαβε όμως παρά μόνο την πρώτη λέξη να προσφέρει και το όραμα έγινε άφαντο. Πόσο θα με- τάνοιωσε όμως ύστερα ο φιλάργυρος, ο οποίος αντί των φλουριών που είχε άποφασίσει να ζητήσει, βρέθηκε με κάτι μακρούς χειλάδες που κρεμόνταν ως το σάγονι του.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΟΙ ΠΟΛΕΜΙΚΟΙ ΕΛΕΦΑΝΤΕΣ

Τα τάγκς και οι... έλέφαντες. Οι ψεύτικοι έλέφαντες της Σεμράμιδος. Ο Άλέξανδρος και οι έλέ- φαντες. Ο τρόμος των Ρωμαίων. Ο σολισμός των πολέμικων έλεφαντων. Πώς χρησιμοποιούσαν τους έλεφαντας στον πόλεμο. Έλεφαντομαχίες. Οι έλέφαντες στο κυνήγι, κλπ. κλπ.

Σήμερα, την εποχή των τάγκς και των τρομερών βομβαρδιστικών αερο- πλάνων, θα σας φανή ίσως παράξενο αν σας πούμε ότι υπήρξε εποχή, κατά την οποία τον σπουδαιότερο ρόλο στους πολέμους τον έπαιξαν οι έλέφαντες!

Και όμως, έτσι συνέβαινε. Κατά την αρχαιότητα, οι έλέφαντες έπαιζαν στους πολέμους το ρόλο που παίζουν σήμερα τα τάγκς. Οι πρώτοι που έ- ξημέρωσαν έλέφαντες για να τους χρησιμοποιήσουν στις έκστρατείες τους ήταν οι κάτοικοι της Ανατολι- κής Ασίας. Στις Άλλες χώρες, οι έ- λέφαντες ήταν ακόμα άγνωστοι τότε, και γι' αυτό η εμφάνισι των στη μά- χη προσέδινε μεγάλο τρόμο στους στρατούς των.

Όταν η Σεμράμις, έξεστράτευσεν εναντίον των Ίνδιων, φοβήθηκε μή- πως ο στρατός της, μόλις θ' άντικρυ- σε τους μεγαλόσωμους έλέφαντες του έχθρου, καταλαμβάνετο από πανικό.

Γι' αυτό, διέταξε και κατασκεύα- σαν... ψεύτικους έλεφαντες, για να τους δείξη στους στρατιώτες της και να τους συνήθισαν να μην τους φο- βούνται...

Ο Πανσανίας επίσης διηγείται ότι ο πρώτος Έλληνας που άνταλήφθη τις υπηρεσίες που μπορούσαν να προσφε- ρουν οι έλέφαντες στον πόλεμο και που τους έχρησιμοποίησε στο στρατό του ήταν ο Μέγας Άλέξανδρος.

Όταν οι Ρωμαίοι, πολεμώντας κατά του Πύρρου, είδαν τους έλέφαν- τες που χρησιμοποιούσε ο αντίπαλός των, κατελήφθησαν από άπερίγραπτο πανικό. Στα 273 π. Χ. για πρώτη φορά η Ρωμαϊκές λεγεώνες κατόρ- θωσαν να άγχιματωθούν τέσσερες έ- λέφαντες. Οι Ρωμαίοι, δρών τους πρωτοεΐδαν, έτρομοκρατήθησαν. Βλέ- ποντας το πάχος του δέρματός των ύ- περθεσαν ότι τα τεράστια αυτά ήταν άπρωτα. Όλη όμως αυτή η άγλη των έλεφαντων έσβησε, όταν ένας στρατιώτης, όνομαζόμενος Μινούτιος, κατόρθωσε, με μια σπαθιά, να κόψη την προδοσίδα ενός απ' αυτούς.

Η φάλαγγς των έλεφαντων προη- γούντο του στρατού. Ο Αννίβας, κα- θώς αναφέρει ο Γιουβενάλης, καθά- λικευε, αντί λόγους, έλέφαντα. Όλο όμως οι έλέφαντες τους οποίους είχε κουβαλήσει μαζί του στην έκστρατεί- α του κατά της Ιταλίας, έφθασαν στο πέραςμά τους από τις Άλπεις.

Οι πολέμικοι έλέφαντες των άρ- χαίων ήταν πλουσιωτάτα σκολιμέ- νου. Στο κεφάλι τους φορούσαν... πλα- τύγυρα φτερωτά καπέλα, στη ράχη τους δέ τους έβριχαν πολυτελέστατα

χαλιά, στολισμένα με χιλιάδες πολύ- τιμα πετρώδια. Έπάνω στα χαλιά αυ- τή έστηρίζοντο πόρτοι, μέσ' απ' τους οποίους πολεμούσαν οι τοξότες. Άλ- λοι έλέφαντες, πάλι εφορτώνοντο με βαριά πολέμικα μηχανήματα, καθώς δέ αναφέρει η ιστορία των Μακκα- βαίων, οι έλέφαντες των Έβραίων κουβαλούσαν στη ράχη τους, εκτός από τα μηχανήματα, και τριανταδυό πολέμιστες... Η τελευταία αυτή πλη- ροφορία όμως μοιάζει μάλλον με τερα- τολογία... «Όλοι οι άλλοι ιστορικοί συμφωνούν ότι περισσότεροι από έφτα-

ποδοσίδα τους. Την προδοσίδα τους άκόμα τη μεταχειρίζονται για να πνίγουν τους έχθρους, τυλίγοντάς την όλόγυρά τους, και να αναποδυ- ρίζουν τα έχθρικά άλογα και τις έ- χθρικές καμήλες.

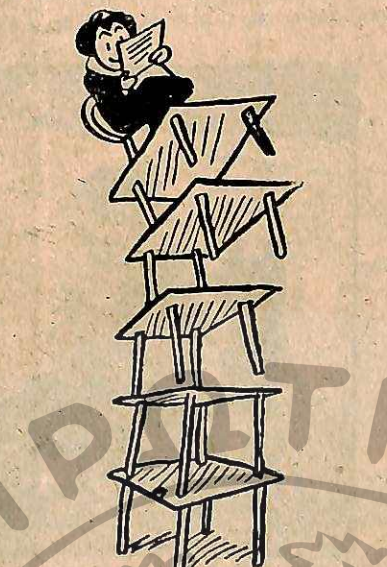
Οι στρατιώτες άμύνοντο εναντίον των έλεφαντων, είτε επιτιθέμενοι έ- ναντίον τους με μακρούς λόγχες και με άναμμένα ξύλα, όποτε τους έτρε- παν σε φυγή, είτε πληγώνοντάς τους από πίσω, κάτω απ' την ουρά, είτε κόβοντάς τους την ουρά με δρεπάνια, είτε, τέλος, κομματιάοντας τα πόδια τους με πελέκιες, όπως αναφέρει ο Τίτος Λίβιος.

Οι έλέφαντες όμως, παρ' όλα τα προτερήματά τους, είχαν και ένα τρο- μερό μειονέκτημα, ένεκα του οποίου και οι Ρωμαίοι έπαυσαν σιγά-σιγά να τους χρησιμοποιούν. Όσο καλά έξη- μαζεύοντο και αν ήταν, μόλις έτραυ- ματιζόντο, ξαναγίεναν άμέσως και τότε ριχνόντουσαν όχι μόνον εναντίον του έχθρου, αλλά και εναντίον του στρατού ο οποίος τους χρησιμοποιού- σε. Γι' αυτό, οι όδηγοι των έλεφάν- των ήταν πάντοτε όπλισμένοι μ' ένα σκευός, με το όποιο είχαν εντολή να σκοτώνουν τον έλεφάντά τους, χτυπώντας τον άνάμεσα απ' τα δυο αυτιά, μόλις τραυματιζόταν και έ- νωναν πως δεν μπορούσαν πια να τον διευθύνουν.

Στο βασίλειο του Σιάμ, οι έξημε- ρωμένοι έλέφαντες βοηθούσαν τους έ- θανεις στο κυνήγι που έκαναν εν- ναντίον των άγριων έλεφαντων! Σχη- ματικά ένα ζωντανό κλοΐ, μέσα στον όποιο απέλειαν τους εν άγρία κατα- στάσει άδελφούς των.

Ο άποικιακός στρατός των Άγ- γλων χρησιμοποίησε ακόμα και σήμερα στην Ασία έλέφαντες. Η κυριωτέρα υπηρεσία των έλεφαντων αυτών είναι να μεταφέρουν κανόνια. Έχουν τέ- τοια δύναμι μάλιστα, που πολλές φο- ρές τ' άρπάζουν με την προδοσίδα τους από τις ρόδες και τα πηνάγαν υίλλια μακρὰ!...

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε εξαίρετικώς κα- λές τιμές παλαιά βιβλία και ολοκλη- ρους βιβλιοθήκας, χειρόγραφα πα- λαιά και εικόνες (χαλκογραφίας, λι-θογραφίας κ.τ.λ.). Επίσης περιοδι- κά έκδοθέντα μέχρι του 1900, ε- φημερίδας, βιβλία ξένων γλωσσών κ.τ.λ. κ.τ.λ. Πληροφορία στα γρα- φεία μας.

ΜΙΚΡΑ ΔΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ J. GEISNER

ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΤΩΝ ΕΡΕΙΠΙΩΝ

ΟΔΟΠΟΡΟΣ.— Έσού, βοσκοπούλα, πού ξέρεις όλες τις κακοτοπιές αυτών των βουνών, μπορείς να μου δείξεις το δρόμο που βγάζει κάτω στον κάμπο;

ΒΟΣΚΟΠΟΥΛΑ.— Όχι μόνο θα σου δείξω το δρόμο, αλλά θα σε οδηγήσω μονάχη μου ως τον κάμπο, γιατί είναι δύσκολο να βγής κανείς μες από τα επικίνδυνα αυτά μονοπάτια. 'Η γίδες μου κουρασμένες θα γείρουν τώρα να πλαγιάσουν και το πιστό μου σκυλί θα μείνει να τις φυλάξει κάτω απ' τον ίσκιό του γείριχου αυτού πλατάνου. Κάθισε άπάνω σ' αυτό το βράχο να μιλήσουμε λιγάκι. Τά χροτάρια έχουν απλώσει άπάνω του βελουδένιο χαλί κι' η ώραία θεανιδιά προστατεύει το στρατοκόπο από τις φλογερές αχτίδες του ήλιου. Πάρε αυτό το πήλινο άγγείο που το γέμισα με γάλα για να δροσιστής, ενώ εγώ θα πάω να μαζέψω τις γίδες μου που ξεμάκρυναν εδώ κι' εκεί στους γκρεμούς.

ΟΔΟΠΟΡΟΣ.— Θα δεχτώ τη φιλοξενία σου, καλή μου βοσκοπούλα, αλλά πρέπει κι' εγώ να σου δώσω κανένα δώρο για ανταμοιβή.

ΒΟΣΚΟΠΟΥΛΑ.— Και τι θέλεις να μου προσφέρεις οδοπόρε; 'Ας είνε καλά ή νεράιδες του βουνού που απομακρύνουν από μένα κι' από το κοπάδι μου κάθε πνεύμα.

ΟΔΟΠΟΡΟΣ.— Τό ξέρω πως σε προστατεύουν ή νεράιδες του βουνού, αλλά αν αγαπάς πάρε αυτό το δαχτυλίδι που σου τό χαρίζω μ' όλη μου την καρδιά...

ΒΟΣΚΟΠΟΥΛΑ.— Και τι να τό κάνω το δαχτυλίδι σου, οδοπόρε; Μήπως θα δώσω τάχα περισσότερη δύναμη στα χέρια μου; Τό νερό του ρυακιού θά τό βγάλω μέσ' απ' τό δάχτυλό μου, χωρίς να τό καπαλώσω...

ΟΔΟΠΟΡΟΣ.— Πάρε τουλάχιστο αυτά τό χρώματα, γιατί έτσι μπορείς να ζήσης πολύ καλύτερα.

ΒΟΣΚΟΠΟΥΛΑ.— Κράτησέ τα, ξένοι, για τόν έαυτό σου, γιατί εγώ δεν τό χρειάζομαι. 'Ο Θεός δεν μου πουλάει ούτε τό νερό της βρύσης, ούτε τόν αέρα που σφύρει, ούτε τις γλυκές αχτίδες του ήλιου. Μοδ άσκει τό γάλα των γιδιών μου κι' οι καυποί του κήπου μου για τροφή. 'Οταν ή γλαυρή πνοή του 'Απριλίου ξεσπάεινη τη γη, κοιμάμαι άπάνω σέ κρεβάτι καμωμένο από γλορά κλαδιά. 'Όταν κώνη κροκάκι τό βουνό απειρίζουν από τό γόνι, ή άνάσα του κοπαδιού μου κρατεί άρκετή ζέση στο καλδί μου. Τό χορμί μου άναμνά να γείρουν τόν ήλιο, τό μελαχροινό πρόσωπό μου άψήφω τό λυσιπύρι, τό γυνή πόνια μου δέν πληγώνονται καθόλου από τό γλάζιο των μονοπατιών.

ΟΔΟΠΟΡΟΣ.— 'Ω, τί ώραία πού φαίνεται ή γη από δω ψηλά! Νομίζεις πως ό κάμπος φοράει πλούσια μεγαλοπρεπή χλαμύδα κι' αναπαύεται σάν κανένας βασιλιάς... 'Εκεί κάτω βλέπω, άνάμεσα στίς καρυδιές, ένα χαριτωμένο χωριό και στή μέση του ξεχωρίζω την ταπεινή εκκλησιούλα και τό λευκό κοιμητήριο, όπου κοιμούνται οι γέροντες ύστερα από τό μακρύ ταξίδι της ζωής... Μά νά, εκεί ύφώνεται κι' ένας πύργος περικυκλωμένος από πράσινα δέντρα. Μήπως ξέρεις, βοσκοπούλα, τίνος είναι αυτός ό πύργος;

ΒΟΣΚΟΠΟΥΛΑ.— 'Ο πύργος αυτός άνήκει σ' έναν ισχυρό και πλούσιο άρχοντα. 'Όλος ό κάμπος πού βλέπεις μαζί με τό δάσος πού βρίσκεται στήν άκρη, είναι όλα δικά του. Τά

κτήματά του απλώνονται ακόμα περισσότερο, ως εκεί που δέν μπορείς να φτάση τό βλέμμα σου. Οι πρόγονοί του κυβερνούσαν άλλοτε όλόκληρη τη χώρα και μπορείς ακόμα και σήμερα να ιδής τά ερείπια των παλαιών ανακτόρων τους.

ΟΔΟΠΟΡΟΣ.— Ναι, βλέπω, λήθεια, κάτι ερείπια...

ΒΟΣΚΟΠΟΥΛΑ.— Σέ λίγο θα περάσουμε από κοντά και θα τό ιδής πιο καλά. 'Όσο για μένα, φοβάμαι να σιωώω σ' αυτά για να μην ακούσω κάτω απ' τούς κισσούς πού τό σκεπάζουν τις φωνές τών πεθαμένων... Τά κυτάζω μονάχα από μακριά και λυπάμαι πολύ τόν άτυχο γέρο πυργοδεσπότη...

ΟΔΟΠΟΡΟΣ.— Μήπως του πλήγωσε τό καρτεία καμιά συμφορά;

ΒΟΣΚΟΠΟΥΛΑ.— Μεγάλη συμφορά, ω ξένοι. Πάρε ύμω; τώρα τό ραβδί σου κι' ακολουθήσε με. 'Ο κατήφορος εδώ είναι απότομος κι' ό δρόμος άπόκρημνος. 'Όπου βλέπεις ότι πατάω τό πόδι μου, βάλε κι' εσύ τό δικό σου. Τώρα πρέπει να περάσουμε ένα μακρύ μονοπάτι στρωμένο με ψηλά χορτάρια. Καθώς θα περπατούμε θα σου διηγηθώ την ιστορία του γέρου πυργοδεσπότη.

ΟΔΟΠΟΡΟΣ.— Σ' άκούω, βοσκοπούλα.

ΒΟΣΚΟΠΟΥΛΑ.— Έδώ και δυό χρόνια, πού λές, ό γέρος πυργοδεσπότης ήταν άνατός σάν μια γερή βελανιδιά και χαιρόσουν να τόν βλέπεις να τρέχει ζωηρός και ροδοκόκκινος κάθε πρωί στην κοιλάδα. 'Όταν στεκόμουν καμιά φορά στήν άκρη του γκρεμού

του, τις εκύτταζε με μάτια λαμπρά και χαιρόταν υπερβολικά να αισθάνεται τό φιλά τους στά ρυτιδωμένα μάγουλά του και τό χάδια τους στίς άσπρες τρίχες της κεφαλής του.

'Η Μαρία, ή μικρότερη, χαρούμενη σάν πουλί πού πετάει στον αέρα, έβλεπε τη ζωή σάν μια άδιάκοπη άπλάουσι και δέν την έννοιαζε ακόμα για τίποτε. 'Η Άλλη, ή Λουκία, ήταν πιο σοβαρή απ' την άδερφή της κι' ό παπούς της είχε σάν τό στυάρι ό άρραβωνιστικός πού προσπαθούσε να πνίξη τούς στεναγμούς του, κρύβοντας τό πρόσωπό του με τό μανδύα του, οι ύπηρετες του πύργου κι' όλοι τέλος όσοι είχαν γνωρίσει τις δυό αλησμόνητες άδερφές. 'Όλοι αυτοί έκλαιγαν και λέγαν κάθε τόσο: 'Αλλοίμονο! Πέθαναν ή δυό χαριτωμένες άδερφές! 'Ερχταν από τό βράδυ ως την αύρι, σάν τά λουλούδια...

ΟΔΟΠΟΡΟΣ.— 'Η ιστορία σου, βοσκοπούλα, είχε πολύ λυπηρό τέλος...

ΟΔΟΠΟΡΟΣ.— Μά γιατί σταμάτας, βοσκοπούλα; Δέν καταλαβαίνεις πόσο άνοσημώ να άκούσω τη συνέχισή της ιστορίας σου; Νά πού φτάσαμε τώρα στα γραφικά αυτά ερείπια, στους μισογκρεμισμένους αυτούς τοίχους, πού τούς περιτυλίγει ό κισσός και τούς σκεπάζουν τόσα λουλούδια. 'Εξακολούθησε ύμω; εσύ τη διήγησί σου...

ΒΟΣΚΟΠΟΥΛΑ.— Λοιπόν ή έγγονες του γέρου άρχοντα αγαπούσαν πολύ αυτά τό μέρη πού βλέπεις και πολλές φορές άφιναν τούς κήπους των για ναρθούν εδώ να γείρουν τά καλάρια τους μ' ύμωρη λουλούδια πού τό πήγαιναν ύστερα στους τάφους των γονιών τους. Τις έβλεπα να περνούν χαμογελαστές μέσα σ' άμάξι τους, να στέκονται εδώ, όπου είμαστε τώρα έμεις, και να χάνονται κάτω απ' τις έτοιμότητες καμάρες, ενώ τ' άλογα περιμέναν βγάζοντας άσπρον άφρό στο χαλινάρι τους.

ΟΔΟΠΟΡΟΣ.— Έ, δέν έρχονται πιά, βοσκοπούλα; Βλέπω ότι τό άνηθ μένουν άπειράχτα στή θέσι τους...

ΒΟΣΚΟΠΟΥΛΑ.— Μία μέρα, κατωμένη, λένε, πού είχαν έρθει όπω; πάντα για να πλέσουν στεφάνια από λουλούδια, έπεσε ό τοίχος και τις έπλάκωσε και τις δυό μαζί. 'Αμέσως όλοι οι κάτοικοι της κοιλάδας έτρεξαν εδώ, σάν τόπο της συμφοράς κι' από παντού άκούγονταν γοροί θρήνοι. Τά τραπιά άρχισαν να γτυπούν μες στα χαλάσματα, κι' ό γέρος πού καθόταν παραίσω άκουμπισμένος σέ μία πέτρα αισθανόταν κάθε χτύπημα να υπήγεται βαθιά στην καρδιά του. Τό σώμα του ύμω; έμνε άφανο και τό μάτι του δέν έβγαλάν δαχρυά...

ΟΔΟΠΟΡΟΣ.— Τις έβρῆχαν

ΑΠ' ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩ

ΤΑ ΔΗΜΟΠΡΑΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

'Αγορές όπου πουλιέται, τι κι' αν επιθυμηση κανείς. Έργα μεγάλων ζωγράφων. Τό δημοπρατήριο του «Καλεντόνιαν Μάρκετ». Τά τεχνάσματα των έμπόρων. 'Ο Παράδεισος των Πουλιών. Τό σκυλοπάζαρο του «Κλάμπ-Ρόου». Πώς γίνονται ή αγορές, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

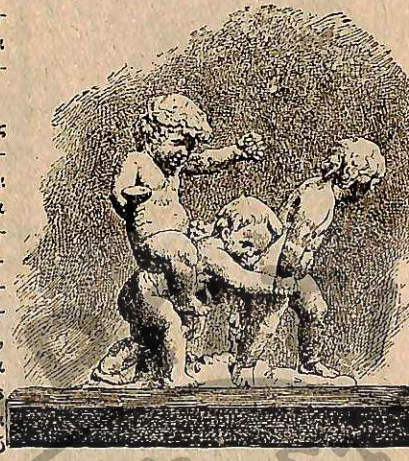
Μήπως θέλετε ν' αγοράσετε έναν πίνακα του Ροϋμπενς ή του Ραφαήλ; 'Η κανένα πολύτιμο παλαιό καλλιτεχνήμα, κανένα αγαλματάκι ή καμμία μινιατούρα; 'Η μήπως ή επιθυμία σας και ή ανάγκη σας είναι πιο πεζές και θέλετε, ν' αποκτήσετε κανένα μεταχειρισμένο ντουλάπι, για τό ρούχα σας, καμμία βιβλιοθήκη, κανένα ανθοδοχείο, ή μια ξυριστική μηχανή; 'Η μήπως αγαπάτε τά πουλιά και θέλετε να αγοράσετε κανένα καναρίνι; 'Η μήπως έχετε ανάγκη από κανένα σκυλί για να σας φυλάη τό σπίτι σας;

'Οτιδήποτε, τέλος πάντων, κι' αν χρειάζεσθε απ' όλα αυτά τά πράγματα, θα τό βρήτε εύκολώτατα, φτάνει να κάνετε ένα... ταξιδάκι: εις τό Λονδίνον...

'Εκεί, στίς παλές συνοικίες της πόλεως, θα βρήτε κάθε είδους και λογής δημοπρατήρια, όπου, πουλιούνται κατά εκατοντάδες και χιλιάδες, όποια δήποτε αντικείμενα κι' αν φαντασθήτε, από τά σπανιώτερα και άκριβώτερα ως τά κοινώτερα και φτηνότερα. 'Ότι επιθυμεί ή ψυχή του ανθρώπου, και τού πιο ιδιότροπου ακόμη, μπορεί να βρεθή στα δημοπρατήρια αυτά, τά όποια είναι τόσα πολλά, ώστε για κάθε είδος πραγμάτων υπάρχει και ξεχωριστό. Π. χ. στο κέντρον του παλαιού Λονδίνου βρίσκεται τό «Καλεντόνιαν Μάρκετ», στο όποιον συναθροίζονται απ' όλον τόν κόσμο οι συλλέκται παλαιών αντικειμένων. 'Ότι μπορεί να επιθυμήση ένας μανιώδης συλλέκτης παλαιών αντικειμένων μπορεί να τό βρή δίχως άλλο στο παζάρι αυτό, στο όποιο επίσης θα βρή και πολλά άλλα αντικείμενα πού, ασφαλώς, δέν τά είχε φαντασθή ποτέ του.

Αν φάξη κανείς προσεκτικά μέσα σ' όλες τις παλαιοπρατίες πού πουλιούνται στο παζάρι αυτό, δέν είναι καθόλου περίεργο να βρή κι' ένα πίνακα του Ροϋμπενς. 'Όστόσο και Ροϋμπενς αν δέν βρή, θα βρή ασφαλώς έργα μεγάλων ζωγράφων, μικρότερας βέβαια αξίας, αλλά πάντως γνωστών.

'Ετσι στο «Καλεντόνιαν Μάρκετ» βρήχαν επανειλημμένως διάφοροι άγνωστοι καλλιτεχνικοί θησαυροί, καθώς και σπουδαία έργα τέχνης πού έθεωρούντο ως χαμένα. Για να έπισχεφθ ήμω; κανείς τό δημοπρατήριο αυτό, αν θέλη ν' αγοράση κάτι και όχι να τό ιδή σάν άπολύς θεατής, πρέπει να είνε τέλειος γνώστης των διαφόρων έμπορευμάτων πού πουλιούνται εκεί, καθώς και των τεχνασμάτων πού μεταχειρίζονται οι έμποροι για να εξαπατούν τούς άμύητους έραστήχους συλλέκτας, ή τουλάχιστον να συνοδεύεται από άλλον γνώστην των πραγμάτων. Γιατί άλλωστε θα την πάθη δίχως άλλο και μπορεί να πληρώση εξωφρενικές τιμές για κανένα αντικείμενο πού είναι μόν παλαιό, αλλά δέν έχει ύμω; αξία, ή ν' αγοράση ως παλαιό κανένα αντικείμενο πού να βγήκε μόλις χθές από τό εργαστήριο.

Τό δημοπρατήριο του «Καλεντόνιαν Μάρκετ» είναι άνοιχτό κάθε Τρίτη και Παρασκευή. Κάθε Δευτέρα πάλι είναι άνοιχτό τό δημοπρατήριο των πουλιών «Κλάμπ-Ρόου». Χιλιάδες πουλιών κάθε είδους, από τό σπανιώτερο ως τόν κοινώτερο σπίνο, τιτιβίζουν, χοροπηδούν και καλαϊδούν εκεί μέσα κλεισμένα σέ απειράριθμα κλουβάκια. Με τά ζωηρά τους χρώματα, τά ωραία φερά τους και τό γλυκό τους κελάιδημα τά πουλιά αποτελούν πραγματική χαρά των ματιών και των αυτιών.

Στό «Κλάμπ-Ρόου» συγκεντρώνονται τακτικά οι φίλοι των πουλιών για να θαυμάσουν, να άκούσουν και να αγοράσουν ό,τι θέλουν. 'Εκεί, στίς παλές συνοικίες της πόλεως, θα βρήτε κάθε είδους και λογής δημοπρατήρια, όπου, πουλιούνται κατά εκατοντάδες και χιλιάδες, όποια δήποτε αντικείμενα κι' αν φαντασθήτε, από τά σπανιώτερα και άκριβώτερα ως τά κοινώτερα και φτηνότερα. 'Ότι επιθυμεί ή ψυχή του ανθρώπου, και τού πιο ιδιότροπου ακόμη, μπορεί να βρεθή στα δημοπρατήρια αυτά, τά όποια είναι τόσα πολλά, ώστε για κάθε είδος πραγμάτων υπάρχει και ξεχωριστό. Π. χ. στο κέντρον του παλαιού Λονδίνου βρίσκεται τό «Καλεντόνιαν Μάρκετ», στο όποιον συναθροίζονται απ' όλον τόν κόσμο οι συλλέκται παλαιών αντικειμένων. 'Ότι μπορεί να επιθυμήση ένας μανιώδης συλλέκτης παλαιών αντικειμένων μπορεί να τό βρή δίχως άλλο στο παζάρι αυτό, στο όποιο επίσης θα βρή και πολλά άλλα αντικείμενα πού, ασφαλώς, δέν τά είχε φαντασθή ποτέ του.

Αν φάξη κανείς προσεκτικά μέσα σ' όλες τις παλαιοπρατίες πού πουλιούνται στο παζάρι αυτό, δέν είναι καθόλου περίεργο να βρή κι' ένα πίνακα του Ροϋμπενς. 'Όστόσο και Ροϋμπενς αν δέν βρή, θα βρή ασφαλώς έργα μεγάλων ζωγράφων, μικρότερας βέβαια αξίας, αλλά πάντως γνωστών.

'Ετσι στο «Καλεντόνιαν Μάρκετ» βρήχαν επανειλημμένως διάφοροι άγνωστοι καλλιτεχνικοί θησαυροί, καθώς και σπουδαία έργα τέχνης πού έθεωρούντο ως χαμένα. Για να έπισχεφθ ήμω; κανείς τό δημοπρατήριο αυτό, αν θέλη ν' αγοράση κάτι και όχι να τό ιδή σάν άπολύς θεατής, πρέπει να είνε τέλειος γνώστης των διαφόρων έμπορευμάτων πού πουλιούνται εκεί, καθώς και των τεχνασμάτων πού μεταχειρίζονται οι έμποροι για να εξαπατούν τούς άμύητους έραστήχους συλλέκτας, ή τουλάχιστον να συνοδεύεται από άλλον γνώστην των πραγμάτων. Γιατί άλλωστε θα την πάθη δίχως άλλο και μπορεί να πληρώση εξωφρενικές τιμές για κανένα αντικείμενο πού είναι μόν παλαιό, αλλά δέν έχει ύμω; αξία, ή ν' αγοράση ως παλαιό κανένα αντικείμενο πού να βγήκε μόλις χθές από τό εργαστήριο.

Αν φάξη κανείς προσεκτικά μέσα σ' όλες τις παλαιοπρατίες πού πουλιούνται στο παζάρι αυτό, δέν είναι καθόλου περίεργο να βρή κι' ένα πίνακα του Ροϋμπενς. 'Όστόσο και Ροϋμπενς αν δέν βρή, θα βρή ασφαλώς έργα μεγάλων ζωγράφων, μικρότερας βέβαια αξίας, αλλά πάντως γνωστών.

'Ετσι στο «Καλεντόνιαν Μάρκετ» βρήχαν επανειλημμένως διάφοροι άγνωστοι καλλιτεχνικοί θησαυροί, καθώς και σπουδαία έργα τέχνης πού έθεωρούντο ως χαμένα. Για να έπισχεφθ ήμω; κανείς τό δημοπρατήριο αυτό, αν θέλη ν' αγοράση κάτι και όχι να τό ιδή σάν άπολύς θεατής, πρέπει να είνε τέλειος γνώστης των διαφόρων έμπορευμάτων πού πουλιούνται εκεί, καθώς και των τεχνασμάτων πού μεταχειρίζονται οι έμποροι για να εξαπατούν τούς άμύητους έραστήχους συλλέκτας, ή τουλάχιστον να συνοδεύεται από άλλον γνώστην των πραγμάτων. Γιατί άλλωστε θα την πάθη δίχως άλλο και μπορεί να πληρώση εξωφρενικές τιμές για κανένα αντικείμενο πού είναι μόν παλαιό, αλλά δέν έχει ύμω; αξία, ή ν' αγοράση ως παλαιό κανένα αντικείμενο πού να βγήκε μόλις χθές από τό εργαστήριο.

Αν φάξη κανείς προσεκτικά μέσα σ' όλες τις παλαιοπρατίες πού πουλιούνται στο παζάρι αυτό, δέν είναι καθόλου περίεργο να βρή κι' ένα πίνακα του Ροϋμπενς. 'Όστόσο και Ροϋμπενς αν δέν βρή, θα βρή ασφαλώς έργα μεγάλων ζωγράφων, μικρότερας βέβαια αξίας, αλλά πάντως γνωστών.

'Ετσι στο «Καλεντόνιαν Μάρκετ» βρήχαν επανειλημμένως διάφοροι άγνωστοι καλλιτεχνικοί θησαυροί, καθώς και σπουδαία έργα τέχνης πού έθεωρούντο ως χαμένα. Για να έπισχεφθ ήμω; κανείς τό δημοπρατήριο αυτό, αν θέλη ν' αγοράση κάτι και όχι να τό ιδή σάν άπολύς θεατής, πρέπει να είνε τέλειος γνώστης των διαφόρων έμπορευμάτων πού πουλιούνται εκεί, καθώς και των τεχνασμάτων πού μεταχειρίζονται οι έμποροι για να εξαπατούν τούς άμύητους έραστήχους συλλέκτας, ή τουλάχιστον να συνοδεύεται από άλλον γνώστην των πραγμάτων. Γιατί άλλωστε θα την πάθη δίχως άλλο και μπορεί να πληρώση εξωφρενικές τιμές για κανένα αντικείμενο πού είναι μόν παλαιό, αλλά δέν έχει ύμω; αξία, ή ν' αγοράση ως παλαιό κανένα αντικείμενο πού να βγήκε μόλις χθές από τό εργαστήριο.

Αν φάξη κανείς προσεκτικά μέσα σ' όλες τις παλαιοπρατίες πού πουλιούνται στο παζάρι αυτό, δέν είναι καθόλου περίεργο να βρή κι' ένα πίνακα του Ροϋμπενς. 'Όστόσο και Ροϋμπενς αν δέν βρή, θα βρή ασφαλώς έργα μεγάλων ζωγράφων, μικρότερας βέβαια αξίας, αλλά πάντως γνωστών.

'Ετσι στο «Καλεντόνιαν Μάρκετ» βρήχαν επανειλημμένως διάφοροι άγνωστοι καλλιτεχνικοί θησαυροί, καθώς και σπουδαία έργα τέχνης πού έθεωρούντο ως χαμένα. Για να έπισχεφθ ήμω; κανείς τό δημοπρατήριο αυτό, αν θέλη ν' αγοράση κάτι και όχι να τό ιδή σάν άπολύς θεατής, πρέπει να είνε τέλειος γνώστης των διαφόρων έμπορευμάτων πού πουλιούνται εκεί, καθώς και των τεχνασμάτων πού μεταχειρίζονται οι έμποροι για να εξαπατούν τούς άμύητους έραστήχους συλλέκτας, ή τουλάχιστον να συνοδεύεται από άλλον γνώστην των πραγμάτων. Γιατί άλλωστε θα την πάθη δίχως άλλο και μπορεί να πληρώση εξωφρενικές τιμές για κανένα αντικείμενο πού είναι μόν παλαιό, αλλά δέν έχει ύμω; αξία, ή ν' αγοράση ως παλαιό κανένα αντικείμενο πού να βγήκε μόλις χθές από τό εργαστήριο.

ν' αγοράσουν αν μπορούν τούς μικρούς φτερωτούς τους φίλους.

'Εξ ύσου πολυσύχναστο είναι και τό σκυλοπάζαρο του «Κλάμπ-Ρόου». 'Εκεί μπορεί κανείς να βρή κάθε λογής σκύλους. Από τόν μεγαλειότερο μαντρόσκυλο, πού όταν σηκώνεται στα δυό πίσω πόδια του είναι ψηλότερος από έναν ψηλόν άνδρα, ως τούς μικροσκοπικούς σκύλους του Πεκίνου, πού χωπικούς σκύλους πού είναι μόν παρσέ στο μανσόν μιας κυρίας. Σκυλιά κάθε ράτσας, άλλα από ράτσα τελείως καθαρή πού έχουν και περπατηγές διά των όποιων αποδεικνύεται ή ένδοξη καταγωγή τους, καθώς και σκυλιά πού ή μητέρα τους δέν υπήρξε και τόσο προσεκτική στην εκλογή του σκύλου της. Τά τελευταία αυτά σκυλιά δέν έχουν σχεδόν καμμία αξία και πουλιούνται προς ένα τάλληρο ή ένα δεκάριχο τό ένα, ενώ τά σκυλιά ράτσας και ιδίως τά κυνηγετικά πουλιούνται άντι χιλιάδων φράγκων.

Στά δημοπρατήρια του Λονδίνου δέν είναι τόσο εύκολα τά παζαρέματα όπως είναι στα παζάρια της 'Ανατολής. Με δυσκολία εκεί, θα σάς κατεβάση ό έμπορος την τιμή του έμπορεύματός του. 'Αλλοίμονο δέ αν τό ίδιο πράγμα τύχη να τό ζητήσουν δυό ή περισσότεροι. 'Η τιμή του άναβαίνει άματωδώς και πολλές φορές συμβαίνει εκείνος πού θα τό αποκτήση να πληρώνη τη διπλάσια τιμή από εκείνην στην όποια προσφέρετο αρχικώς.

ΑΡΧΑΙΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ
ΔΑΦΕΙΟΣ
(ΤΟΥ ΜΟΣΧΟΥ)
—'Αφού κατά τό πέλαγος ό 'Αλφειός (τραβά, νερό πηγαίνει, και φύλλα παίρνει για προικιά και λουλούδι άκριβά και μέσ' στα κύματα βαθύς κάτω και κάτω μπαίνει.
Κι' ώστόσο ενώ περνά, νερό δέν (σνίγμι με νερό, και δέν τό ξέρ' ή θάλασσα πως ποταμός διαβαίνει, Τέχνες πού βρίσκει τ' άπιστο παιδί (τό πονηρό!)—
Καί ποταμών ό 'Ερωτας να κολυμπά (μαθαίνει.
(Μετάφρ. Σ. Μανάρδου)

ΑΡΧΑΙΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ
ΔΑΦΕΙΟΣ
(ΤΟΥ ΜΟΣΧΟΥ)

—'Αφού κατά τό πέλαγος ό 'Αλφειός (τραβά, νερό πηγαίνει, και φύλλα παίρνει για προικιά και λουλούδι άκριβά και μέσ' στα κύματα βαθύς κάτω και κάτω μπαίνει.
Κι' ώστόσο ενώ περνά, νερό δέν (σνίγμι με νερό, και δέν τό ξέρ' ή θάλασσα πως ποταμός διαβαίνει, Τέχνες πού βρίσκει τ' άπιστο παιδί (τό πονηρό!)—
Καί ποταμών ό 'Ερωτας να κολυμπά (μαθαίνει.
(Μετάφρ. Σ. Μανάρδου)

—'Αφού κατά τό πέλαγος ό 'Αλφειός (τραβά, νερό πηγαίνει, και φύλλα παίρνει για προικιά και λουλούδι άκριβά και μέσ' στα κύματα βαθύς κάτω και κάτω μπαίνει.
Κι' ώστόσο ενώ περνά, νερό δέν (σνίγμι με νερό, και δέν τό ξέρ' ή θάλασσα πως ποταμός διαβαίνει, Τέχνες πού βρίσκει τ' άπιστο παιδί (τό πονηρό!)—
Καί ποταμών ό 'Ερωτας να κολυμπά (μαθαίνει.
(Μετάφρ. Σ. Μανάρδου)

—'Αφού κατά τό πέλαγος ό 'Αλφειός (τραβά, νερό πηγαίνει, και φύλλα παίρνει για προικιά και λουλούδι άκριβά και μέσ' στα κύματα βαθύς κάτω και κάτω μπαίνει.
Κι' ώστόσο ενώ περνά, νερό δέν (σνίγμι με νερό, και δέν τό ξέρ' ή θάλασσα πως ποταμός διαβαίνει, Τέχνες πού βρίσκει τ' άπιστο παιδί (τό πονηρό!)—
Καί ποταμών ό 'Ερωτας να κολυμπά (μαθαίνει.
(Μετάφρ. Σ. Μανάρδου)

—'Αφού κατά τό πέλαγος ό 'Αλφειός (τραβά, νερό πηγαίνει, και φύλλα παίρνει για προικιά και λουλούδι άκριβά και μέσ' στα κύματα βαθύς κάτω και κάτω μπαίνει.
Κι' ώστόσο ενώ περνά, νερό δέν (σνίγμι με νερό, και δέν τό ξέρ' ή θάλασσα πως ποταμός διαβαίνει, Τέχνες πού βρίσκει τ' άπιστο παιδί (τό πονηρό!)—
Καί ποταμών ό 'Ερωτας να κολυμπά (μαθαίνει.
(Μετάφρ. Σ. Μανάρδου)

—'Αφού κατά τό πέλαγος ό 'Αλφειός (τραβά, νερό πηγαίνει, και φύλλα παίρνει για προικιά και λουλούδι άκριβά και μέσ' στα κύματα βαθύς κάτω και κάτω μπαίνει.
Κι' ώστόσο ενώ περνά, νερό δέν (σνίγμι με νερό, και δέν τό ξέρ' ή θάλασσα πως ποταμός διαβαίνει, Τέχνες πού βρίσκει τ' άπιστο παιδί (τό πονηρό!)—
Καί ποταμών ό 'Ερωτας να κολυμπά (μαθαίνει.
(Μετάφρ. Σ. Μανάρδου)

—'Αφού κατά τό πέλαγος ό 'Αλφειός (τραβά, νερό πηγαίνει, και φύλλα παίρνει για προικιά και λουλούδι άκριβά και μέσ' στα κύματα βαθύς κάτω και κάτω μπαίνει.
Κι' ώστόσο ενώ περνά, νερό δέν (σνίγμι με νερό, και δέν τό ξέρ' ή θάλασσα πως ποταμός διαβαίνει, Τέχνες πού βρίσκει τ' άπιστο παιδί (τό πονηρό!)—
Καί ποταμών ό 'Ερωτας να κολυμπά (μαθαίνει.
(Μετάφρ. Σ. Μανάρδου)

—'Αφού κατά τό πέλαγος ό 'Αλφειός (τραβά, νερό πηγαίνει, και φύλλα παίρνει για προικιά και λουλούδι άκριβά και μέσ' στα κύματα βαθύς κάτω και κάτω μπαίνει.
Κι' ώστόσο ενώ περνά, νερό δέν (σνίγμι με νερό, και δέν τό ξέρ' ή θάλασσα πως ποταμός διαβαίνει, Τέχνες πού βρίσκει τ' άπιστο παιδί (τό πονηρό!)—
Καί ποταμών ό 'Ερωτας να κολυμπά (μαθαίνει.
(Μετάφρ. Σ. Μανάρδου)

—'Αφού κατά τό πέλαγος ό 'Αλφειός (τραβά, νερό πηγαίνει, και φύλλα παίρνει για προικιά και λουλούδι άκριβά και μέσ' στα κύματα βαθύς κάτω και κάτω μπαίνει.
Κι' ώστόσο ενώ περνά, νερό δέν (σνίγμι με νερό, και δέν τό ξέρ' ή θάλασσα πως ποταμός διαβαίνει, Τέχνες πού βρίσκει τ' άπιστο παιδί (τό πονηρό!)—
Καί ποταμών ό 'Ερωτας να κολυμπά (μαθαίνει.
(Μετάφρ. Σ. Μανάρδου)

—'Αφού κατά τό πέλαγος ό 'Αλφειός (τραβά, νερό πηγαίνει, και φύλλα παίρνει για προικιά και λουλούδι άκριβά και μέσ' στα κύματα βαθύς κάτω και κάτω μπαίνει.
Κι' ώστόσο ενώ περνά, νερό δέν (σνίγμι με νερό, και δέν τό ξέρ' ή θάλασσα πως ποταμός διαβαίνει, Τέχνες πού βρίσκει τ' άπιστο παιδί (τό πονηρό!)—
Καί ποταμών ό 'Ερωτας να κολυμπά (μαθαίνει.
(Μετάφρ. Σ. Μανάρδου)

—'Αφού κατά τό πέλαγος ό 'Αλφειός (τραβά, νερό πηγαίνει, και φύλλα παίρνει για προικιά και λουλούδι άκριβά και μέσ' στα κύματα βαθύς κάτω και κάτω μπαίνει.
Κι' ώστόσο ενώ περνά, νερό δέν (σνίγμι με νερό, και δέν τό ξέρ' ή θάλασσα πως ποταμός διαβαίνει, Τέχνες πού βρίσκει τ' άπιστο παιδί (τό πονηρό!)—
Καί ποταμών ό 'Ερωτας να κολυμπά (μαθαίνει.
(Μετάφρ. Σ. Μανάρδου)

—'Αφού κατά τό πέλαγος ό 'Αλφειός (τραβά, νερό πηγαίνει, και φύλλα παίρνει για προικιά και λουλούδι άκριβά και μέσ' στα κύματα βαθύς κάτω και κάτω μπαίνει.
Κι' ώστόσο ενώ περνά, νερό δέν (σνίγμι με νερό, και δέν τό ξέρ' ή θάλασσα πως ποταμός διαβαίνει, Τέχνες πού βρίσκει τ' άπιστο παιδί (τό πονηρό!)—
Καί ποταμών ό 'Ερωτας να κολυμπά (μαθαίνει.
(Μετάφρ. Σ. Μανάρδου)

—'Αφού κατά τό πέλαγος ό 'Αλφειός (τραβά, νερό πηγαίνει, και φύλλα παίρνει για προικιά και λουλούδι άκριβά και μέσ' στα κύματα βαθύς κάτω και κάτω μπαίνει.
Κι' ώστόσο ενώ περνά, νερό δέν (σνίγμι με νερό, και δέν τό ξέρ' ή θάλασσα πως ποταμός διαβαίνει, Τέχνες πού βρίσκει τ' άπιστο παιδί (τό πονηρό!)—
Καί ποταμών ό 'Ερωτας να κολυμπά (μαθαίνει.
(Μετάφρ. Σ. Μανάρδου)

—'Αφού κατά τό πέλαγος ό 'Αλφειός (τραβά, νερό πηγαίνει, και φύλλα παίρνει για προικιά και λουλούδι άκριβά και μέσ' στα κύματα βαθύς κάτω και κάτω μπαίνει.
Κι' ώστόσο ενώ περνά, νερό δέν (σνίγμι με νερό, και δέν τό ξέρ' ή θάλασσα πως ποταμός διαβαίνει, Τέχνες πού βρίσκει τ' άπιστο παιδί (τό πονηρό!)—
Καί ποταμών ό 'Ερωτας να κολυμπά (μαθαίνει.
(Μετάφρ. Σ. Μανάρδου)

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

(Από τα σατυρικά φύλλα δλου του κόσμου)

Ο ζήτιανος.—Δόσε μου, κύριε, μια μικρή βοήθεια, γιατί αλλιώς θα κάνω κάτι που δεν τάναν ποτέ μου...

Ο φιλάνωρωπος.—(Αφού του έδωσε ένα νόμισμα).—Και σαν τι σκόπευες να κάνης;

Ο ζήτιανος.—Νά, θ' αναγκάζομαι να πάω να δουλέψω...

Ο πνευματικός.—Κάνεις πολύ άσχημα να δένης τη γυναίκα σου. Ο Θεός θα σε τιμωρήσει...

Ο σύζυγος.—Μικρή τιμωρία, ήταν, δέσποτά μου, που μου την έδωσε για γυναίκα;

Η σύζυγος.—Ξέρεις τί θυμήθηκα; Τον καιρό που ήρθες να με ζητήσεις απ' τον πατέρα μου, είχες ένα ήλιθο παρουσιαστικό...

Ο σύζυγος.—Έχεις δίκιο, αγαπή μου. Ήμουν βλάκας τότε...

—Α, δεν ξέρεις, Λιλή μου, πόσο άνησυχώ για τον Τάκη. Χθές μου ώμολόγησε καθαρά πως, αν ο πατέρας εξακολουθήσει ν' αναβάλλει το γάμο μας, θα αυτοκτονήσει...

—Ω, τον καμένο! Μά τόσο πολύ τον έπνιξαν τα χρέη;

Εκείνος (με έκφραση συμπαθείας).—Είσαι κουρολογημένος, βλέπω, άποψε...

Εκείνη (βήχοντας).—Συναχθήκα τόσο πολύ, που αν θελήσης να με φιλήσης, δεν θα μπορώ να φωνάξω...

Η σύζυγος.—Άποψε είδα στον ύπνο μου πως ήμουν κωφάλη. Τί περίεργο πράγμα!

Ο σύζυγος.—Αλήθεια, πολύ περίεργο! Γιατί άποψε ακριβώς παραμιλούσες όλη τη νύχτα και δεν μ' άφηνες να κοιμηθώ...

—Ένας Άγγλος και ένας Αμερικανός φιλονεικούσαν για την ταχύτητα με την οποία τρέχουν οι σιδηρόδρομοι της πατρίδας των.

—Αν θέλεις να θαυμάσεις ταχύτητα, έλεγε ο Άγγλος στον Αμερικανό, πρέπει να ταξιδέψης με Άγγλικό σιδηρόδρομο. Η ταχύτης των Άγγλικών σιδηρόδρομων είναι τέτοια, ώστε οι στυλοί των τηλεγράφων, ενώ το τραίνο τρέχει, φαίνονται σαν δόντια... μιας τερρατίας χτένας! Τόσο κοντά φαίνονται ο ένας με τον άλλο...

—Πιθανόν, άπάντησε ο Αμερικανός. Εμείς όμως έχουμε ακόμα ταχύτερους σιδηρόδρομους. Κάποτε ταξίδευα για το Σικάγο κι' η γυναίκα μου με ακολούθησε ως το σταθμό. Τη στιγμή ακριβώς που ξεκινούσε ο σιδηρόδρομος, έσκυψε από το παράθυρο για να την αποχαιρετήσει. Φαντάσου λοιπόν ότι αντί να φιλήσω αυτήν, έφίλησα μία... ούσα αγέλαδας. Μέσα σ' ένα δευτερόλεπτο δηλαδή βρέθηκα 15 χιλιόμετρα μακριά από το σταθμό. Αυτό, φίλε μου, θα πη ταχύτης!

Μπρος στη βερίνα του κοσμηματοπωλείου:

Εκείνη.—Για δές, αγαπή μου, εκείνο το μπριλάντι που σου λέγα πως μ' ήλπιε τρελλάνει... Δεν ξέρεις πόσο εμαι έρωτευμένη μαζί του... Φοβάμαι ράλλιστα μή ζηλέψης...

Εκείνος.—Α, μπά! Μπορείς να είσαι έρωτευμένη μ' αυτό όσο θέλεις... Σου όρκίζομαι ότι δεν ζηλεύω καθόλου...

—Γάστρα από μια συζυγική φιλονεκία:

—Έλα, μην πεισμώνεις, καμένη, άρχισε να λήη μετανιωμένος ο σύζυγος.

Τσιμουδιά ή σύζυγος.—Από δω και πέρα, συνεχίζει ο σύζυγος, θα διορθωθώ, θ' αφήσω τις κακές μου συνήθειες...

Καμιά άπάντησις.

—Δεν θα βάλω πελά στο στόμα μου ούτε τσιγάρο, ούτε κρασί...

Η ίδια σιωπή.

—Δεν θα ξαναπιάσω στα χέρια

ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ ΜΕΓΑΛΕΙΑ

Ο Σουλτάν Χαμίτ και ο Κάιζερ Γουλιέλμος, κατά την πρό τριακονταετίας επίσκεψιν του δευτέρου στην Κων/πολη.

μου χαριτιά και θα βγάλω πάντα μαζύ σου περιπάτο...

Η σύζυγος κουνάει ελαφρά το κεφάλι της.

—Αύριο θα σου πάρω ένα διαμαντένιο δαχτυλίδι. εξακολουθεί ο σύζυγος.

Ακούγοντας αυτά τα λόγια η σύζυγος, σήκωσε το κεφάλι της, τον κύτταξε στα μάτια και φώναξε χαρούμενη:

—Α, πόσο είσαι καλός, χρυσέ μου!

Εσώπασαν άμέσως κι' οι δύο τους κι' άρχισαν να συλλογίζονται. Εκείνη το διαμαντένιο δαχτυλίδι της κι' εκείνος την άνοσηία που είχε κάνει να της το ύποσχεθί στη στιγμή που δεν είχε καθόλου χρήματα...

Για το σύζυγο της προτελευταίας βασιλείας της Ολλανδίας, όπου ως γνωστόν η άνωτάτη Αρχή άνήκει κληρονομικά στις γυναίκες, διηγούνται το άκόλουθο ανέκδοτο:

Μία μέρα παρουσιάστηκε στο βασι-

λικό σύζυγο κάποιος νέος, ο οποίος του ζήτησε να διορισθί στη θέση ενός συμβολαιογράφου που είχε πεθάνει τις ημέρες εκείνες.

—Πρέπει να ξέρετε, φίλε μου, του άπάντησε ο πρίγκιψ, ότι ο συμβολαιογράφος πεθαίνοντας άφησε στη χήρα του ως μόνη κληρονομία... μια ντουζίνα παιδιά! Εκείνος λοιπόν που θα πάρη τη θέση του, πρέπει κάτι να της δώση. Πρό όλίγου παρουσιάστηκε ενοπιόν μου ένας άλλος κύριος, ο οποίος μου ζήτησε την ίδια θέση με σάς και προσέφερε στη χήρα έτήσια σύνταξη 400 φράγκων. Έπειδή όμως το πσόν μου φάνηκε μικρό, δεν έδέχθηκα...

—Εγώ προσφέρω 400 φιορίνια έτήσιως, Ίηλότηατε, φώναξε ο νέος.

—Καλά, θα δώμε, του άπάντησε ο πρίγκιψ. Ξανπέρασε ύστερα από μια βδοάδα και θα σου πω.

Όταν έφτασε η όρισμένη προθεσμία, ο νέος ξαναπήγε στα άνακτορα, όπου έμαθε απ' το βασιλικό σύζυγο ότι ο αντίπαλός του προσέφερε τώρα 500 φιορίνια έτήσιως.

—Εγώ δίνω 600, Ίηλότηατε, άπάντησε εκείνος.

Αλλά στην έπομένη συνάντησι έπληροφορήθηκε ότι ο άλλος είχε άναβάσει το πσόν σε 800 φιορίνια και αναγκάστηκε να ύμολογήσει ότι αυτός δεν θα μπορούσε να φανή τόσο γενναιοδωρος. Έπειδή όμως δεν ήθελε να χάση την ευκαιρία ενός λαμπρού σταδίου, πρόσθεσε:

—Σας παρακαλώ, Ίηλότηατε, ν' αναβάλετε την έκδοσι της αποφάσεώς σας επί μια βδοάδα ακόμα.

Ο πρίγκιψ έδέχτηκε την πρότασί του, άλλ' όταν τον είδε να παρουσιάζεται για τέταρτη φορά, έπρόλαβε και του είπε:

—Μου φαίνεται ότι άδικα έκανες τον κόπο νάρθης. Ο αντίπαλός σου είπε ότι μπορεί να δώση στη χήρα έτήσια επίδοσιν 1000 φιορινίων. Έσύ τί μπορείς να της προσφέρης;

—Εγώ! Κάτι περισσότερο! Τήν... χείρα μου!

Και χωρίς να χάση καιρό ο νέος, έβγαλε απ' την τσέπη του και ένεχείρισε στον πρίγκιπα το σχετικό έγγραφο με τη συγκατάθεσί του για το γάμο.

Ο πρίγκιψ εύχαριστήθηκε πολύ από την ετοιμότητα και την άποφασιστικότητα του νέου και χάλεσε άμέσως τη σύζυγό του για ν' άκούση κι' εκείνη τις λεπτομέρειες του πρωτοτύπου αυτού συνοικεσίου.

Η βασίλισσα μόλις έμαθε τα διατρέξαντα ξεάφηκε στα γέλια και άνέλαβε να γίνη... κομπάρα!

Όσο για το νεαρό μνηστήρα, προσέδωσε πολύ γρήγορα κι' έγινε ένας από τους καλύτερους συμβολαιογράφους της Ολλανδίας.

ΑΠΟ ΔΩ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η περιπέτεια ενός Γάλλου στρατιώτου. Πέντε χρόνια σκοπής. Ιστορίες του Γκαλινό. Μία πολύτιμη σαλάτα. Το δώρο του Φιλίππου του Β' προς τη σύζυγο του. Οι Μεγάλοι Μαγείροι. Ο Βίκτωρ Έμμανουήλ στη Ναύπακτο κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Στα 1807, οι Γάλλοι είχαν κυριεύσει τη Ρωγγα, ένα μικρό νησί της Βαλτικής θαλάσσης, που χωρίζεται από την παραλία μ' ένα πολύ στενό πορθμίσκο.

Ο Γάλλος στρατάρχης Νταβού, συνεχίζοντας την προέλασί του, άφηνε εκεί ως φρουρά ένα άποσπασμα στρατιωτών, οι όποιοι όμως, πριν προφτάσουν να κατασκηνώσουν, έλαβαν διαταγή να ξαναφύγουν άμέσως. Με τόση βία έπεδιβάστηκαν στο πλοίο που πήγε να τους παραλάβη, ώστε λησμονήσαν ένα συνάδελφό τους, Ρουσσέλ όνομαζόμενο, ο οποίος την ώρα εκείνη ήταν σκοπός στο πιο ύψηλό σημείο του νησιού.

Ο Ρουσσέλ, μή ξέροντας τίποτε απ' όσα είχαν συμβή, περίμενε να πάνε να τον άντικαταστήσουν, άλλ' ή ώρες περνούσαν και κανείς δεν φανόταν πουθενά.

Έπί τέλους ο δυστυχής σκοπός έχασε την ύπομονή του και τράβηξε μια και δυό για το φυλάκιο. Μά, όταν έφτασε σ' αυτό, είδε κατάπληκτος πως το φυλάκιο ήταν άδειανό. Τότε έμαθε από τους κατοίκους του νησιού την άναχώρησι του άποσπασματος και άρχισε να φοβάται μήπως τον κηρύξουν λιποτάκτη.

Η λύπη του αυτή συνετέλεσε ώστε να τον συμπληθήσει κάποιος τεχνίτης του νησιού, να τον πάρη στο σπίτι του, να τον περιποιηθή και έπειτα από λίγο καιρό να του δώση για γυναίκα του τη μοναχοκόρη του.

Έτσι ζούσαν όλοι εύτυχεις, όταν, έξαφνα, μια μέρα, έπειτα από πέντε χρόνια, έφτασε ένα πλοίο στο νησί γεμάτο από Γάλλους στρατιώτες, που έτοιμαζόντουσαν για να αποδίδασθουν.

Τώρα πια γάμνηκα, είπε ο Ρουσσέλ μόλις τους είδε. Θα με πιάσουνε και θα με τουφεκίσουνε ως λιποτάκτη...

Έκεί όμως που κλαιγόταν, μια έμπνευσις πέρασε από το μυαλό του. Έτρεξε άμέσως στο σπίτι του, φόρεσε τη στρατιωτική του στολή, την οποία είχε φυλάξει με εύλάβεια, άπασε και το όπλο του και τρέποντας στο σημείο εκείνο στο οποίο πρό πέντε έτών τον είχαν εγκαταλείψει οι συνάδελφοί του, εγκαταστάθηκε εκεί ως σκοπός...

Τίς εί! φώναξε στους Γάλλους οι όποιοι άπεβιβάζοντο τη στιγμή αυτή.

—Ποιός είσαι σύ; του άποκρίθηκαν αυτοί.

—Φρουρός.

—Τί φρουρός;

—Γάλλος φρουρός.

—Από πότε;

—Από πέντε έτών.

Κατά σύμπτωση, επί κεφαλής του στρατού που ήρχετο, ήταν και πάλιν ο Νταβού, ο οποίος θυμήθηκε το έπεισόδιο της εγκαταλείψεως του φρουρού. Έξήγησε άμέσως να τον ιδή και γέλασε με την καρδιά του.

Για να τακτοποιήση όμως τη στρα-

τιωτική κατάσταση του παράξενου αυτού φρουρού, έδωσε εκ των ύστερων τακτική άδεια άπουσίας... πέντε έτών στον άκούσιο εκείνο λιποτάκτη και έτσι κηρονίστηκαν τα πράγματα.

Οι Γάλλοι έχουν ένα τύπο άπτείο και κουτό, στον οποίο φορτώνουν όλες τις κουταμάρες της φυλής των. Ο τύπος αυτός είναι ο Γκαλινό, κάτι άνάλογο προς το δικό μας τον Καραγκιόζι.

Ο Γκαλινό αυτός, όταν ήταν ακόμα μικρός, πιάστηκε μια μέρα μ' ένα συμπαγή της του, ο οποίος τον χτύπησε δυνατά στο μέτωπο, και του άφησε πληγή. Σαν την είδε έτσι ο πατέρας του, τον ρώτησε:

—Ποιός σε χτύπησε εκεί;

—Πού;

—Νά, στο μέτωπο. Σου άνοιξε μια πληγή-μεγάλη.

—Α, εκεί! Δεν ε'νε τίποτε, δάγκωσα το μέτωπό μου μόνος μου, άπάντησε.

—Πώς ήταν δυνατόν να φθάσης να δαγκώσης το μέτωπό σου, μόνος σου; του είπε ο πατέρας του.

—Ανέθεμα σε μια καρέκλα και

το έφτασα! άπάντησε ο Γκαλινό.

—Εγώ, έλεγε ο Γκαλινό μια φορά σ' έναν κύκλο φιλικό, προτιμώ τη σελήνη από τον ήλιο.

—Γιατί; τον ρώτησαν.

—Γιατί ο ήλιος ανατέλλει πά έξημερώματα, όταν δηλαδή δεν μ' άζει χρειάζεται, γιατί είναι πια ημέρα, ενώ το φεγγάρι μ' ά φωτίζει τη νύχτα.

Ο βασιλεύς της Ισπανίας Φιλίππος ο Β' έστειλε, κατά την έορτή των γενεθλίων της, στην τρίτη του γυναίκα Άννα την Αυστριακή, ένα χρυσό πινάκιο γεμάτο Ιταλική σαλάτα με την εξής επιστολή:

«Αγαπητή μου,

Σου στέλλω όλίγη σαλάτα, ή όποια πιστεύω να σου φανή νοστιμωτάτη. Την έκαμα ο ίδιος, για να σ' εύχαριστήσω. Καθώς βλέπετε, εις όλα άσχελούμαι και με τη μαγειρική άκόμα».

Η περιόρημη αυτή και άληθινά βασιλική σαλάτα, άποτελείτο από λίθους πολυτίμους.

Τα χορταρικά ήταν σμαράγδια, το

λάδι τοπάζια, το ξύδι ρομπίνια και το άλάτι διαμάντι και μαργαριτάρια! Και ή αξία της σαλάτας αυτής ήταν 16 χιλιάδες δουκάτα.

Όταν δολοφονήθηκε ο βασιλεύς της Ιταλίας Ουμβέρτος, ο νυν βασιλεύς της Ιταλίας και υίός του βρισκόταν υπό άστυρό ίνκόνγκιτο σ' έ περιόδια στην Ελλάδα.

Η τότε Έλληνική Κυβέρνησις, φυσικά, έγνώριζε την ιδιότητα του ξένου, σεδουμένη όμως το ίνκόνγκιτό του, δεν του έκαμε δεξιώσεις και ύποδοχες.

Την ημέρα της δολοφονίας του πατέρα του βρισκόταν στη Ναύπακτο, όπου είχε πάει να επισκεφθή το περίφημο φρούριό της. Στην έπίσκεψί του αυτή του χρησίμευσε ως οδηγός κάποιος Γεώργιος Νίνας, ένας εύθυμος τύπος, ο οποίος βρέθηκε τυχαίως την ώρα εκείνη στο λιμάνι της πόλεως.

Ο Νίνας, σαν είδε τους ξένους με άσκακες, τους πέρασε για Έγγλέζους. Τού έκαμε όμως άνυπόπιστο το ότι ήταν κοντοί και μαλαχρινοί σαν γύφτοι...

—Τί διάβολο, μαύροι Έγγλέζοι είναι αυτοί! άναρωτήθηκε.

Ιταλικά δέν ήξερε, ούτε Έγγλέζικα, για να ένοήση τη γλώσσα των ξένων.

—Θά είναι άπολειφάδια των Έγγλέζων, έλεγε.

Αφού γύρισαν όλη την ημέρα σγεδόν στο φρούριο, κατέβηκαν να φύγουν. Ο Νίνας τους συνόδευσε έως τη βάρκα για να τους άποχαιρετήση.

Εκεί, ο πιο κοντός από τους ξένους, το πιο άμεγάλο... άπολειφάδι κατ' Νίνα, δηλαδή ο Βίκτωρ Έμμανουήλ, έβγαλε και του έδωσε για τον κόπο του ένα άσημείο τάλληρο.

Ο Νίνας, ο οποίος είχε προσφερθή να τους οδηγήση δωρεάν, ξαφνίστηκε άσπαστος, όταν είδε πως λίγα του έδωσαν.

Κύτταξε λοιπόν και ξανακύνταζε το τάλληρο και γυρίζοντας στους άλλους συμπόλιτάς του, που ήταν εκεί γύρω, τους είπε:

—Παριέργοι άνθρωποι αυτοί!

—Γιατί;

—Γιατί είναι ντυμένοι σαν Έγγλέζοι και πληρώνουν σαν... Ιταλοί!

Εκείνη τη στιγμή έφτασε τηλεγράφημα της Έλληνικής Κυβερνήσεως, δια του οποίου άνηγγέλετο στον διάδοχο του Ιταλικού Θρόνου, τον Βίκτωρα Έμμανουήλ, ότι ο πατέρας του είχε δολοφονηθή στην Ιταλία και ότι από της στιγμής εκείνης ήτο βασιλεύς των Ιταλίων.

Το πλοίο ξεκίνησε άμέσως από τη Ναύπακτο κατευθυνόμενο στην Ιταλία...

Έτσι ο Νίνας έμεινε με το τάλληρο και τον έπιτυχή χαρακτηρισμό του...

Νέες της Νουκουλόφα της Σαμόας.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ OCTAVE MIRBEAU

Έκείνο το βράδυ, ο γέρο Ραντιγκέ, γύρισε το σπίτι του απ' τὰ χωράφια κατασφύρης και συλλογισμένος. Μόλις μπήκε μέσα, πήγε και κάθισε κοντά στη φωτιά, χωρίς να προφέρει μιὰ λέξη. Δεν μιλούσε άλλωστε πολύ ο υπάλληλος Ραντιγκέ, γιατί δεν του άρεσε να λέει ανώφελα λόγια. Μόλις έπρόσεξε τη γυναίκα του, που, καθισμένη σ' ένα σκαμνί, πολύ χαμηλό, έκθεσε μεθοδικά γογγύλια για τις αγελάδες της.

Το σκοτάδι είχε αρχίσει πια ν' απλώνεται μέσα στο σπίτι. Μια κατακόρυφη κόχλαζε απάνω στη γωνία. Αυτά γότα ήταν ξεπλωμένοι απάνω στο πάξι, ακίνητοι με τὰ μάτια μισκλειστά. Έξω στο δρόμο το κρύο τρυπούσε τὰ κόκκαλα.

— Ραντιγκέ! μουρμούρισε σέ κάποια στιγμή η γυναίκα. "Ε, Ραντιγκέ!..

Μα ο Ραντιγκέ ούτε σάλωσε καθόλου. Με τὰ χέρια σταυρωμένα πάνω στα πόδια του, με τὸ κορμί του διπλωμένο στα δύο, με τὰ βλέμματα καρφωμένα στη φωτιά, φαινόταν παραιομένος σὲ σκέψεις μακρινές και βαθιές.

— Μὲ άκουσ; φώναξε πάλι σὲ λίγο η γυναίκα του. "Ε! Ραντιγκέ... Μ' άκουσ; Σου λέω πὼς τὰ γογγύλια παγώσανε...

Και ἐπειδὴ ἡ ἀποκάλυψις αὐτὴ ἄφηκε ἐντελὲς ἀσυγκίνητο τὸ Ραντιγκέ ἡ γυναίκα του σηκώθηκε ἀπ' τὸ σκαμνὶ τῆς καὶ ἐξακολούθησε.

— Διόλου! μὰ ἦταν σίγουρο πὼς ὁ παγώνανε!... "Αν μ' άκουσες ὅμως, ὅταν σούλεγα νὰ τὰ κόψουμε νωρίτερα...

Μὰ οὐτε αὐτὴ τὴ φορά ὁ Ραντιγκέ τῆς ἀπάντησε. Ἐξακολουθῶν νὰ στέκεται ἀκίνητος, σὺν ἄγαλμα, στὴ θέσι του.

— Τί ἔχεις;.. Ραντιγκέ!.. "Αντρα μου!..

Τότε ἐξοργισμένη ἀπὸ τὴ σιωπὴ του, ἡ γυναίκα φώναξε:

— Σου λέω πὼς τὰ γογγύλια παγώσανε... Μὰ τί ἔχεις;..

Ἐκείνη τὴ στιγμή κάποιος κτύπησε ἀπ' ἔξω τὴν πόρτα. Ἡ γυναίκα τοῦ Ραντιγκέ πήγε κι' ἄνοιξε κι' ἔνας ζητιάνος παρουσιάστηκε στὸ ἀνοιγμα. Κι' ἐνῶ τὸ ἀντρόγωνο κυττάζονταν δύσπιστα, ὁ ζητιάνος εἶπε ἱκετευτικά:

— Διπλήντε με!...

— Τράβα στὸ δρόμο σου, κατεργάρε! φώναξε ὁ Ραντιγκέ, τοῦ ὁποίου τὸ βλέμμα εἶχε γίνει σκληρό. Δὲν ἔχομε ἐδῶ τίποτε για τοὺς τεμπέληδες.

Μὰ ὁ ζητιάνος ξαναεἶπε πὼς ἱκετευτικά:

— Διπλήντε με, καλὲ μου ἀφέντη... Διπλήντε με, καλὴ μου κυρά... Κά- νει πολλὸ κρύο ἔξω...

— Πήγαινε ἀπὸ δῶ!

— Διπλήντε με κι' ἀφήστε με νὰ περῶω τὴ νύχτα μου σὲ μιὰ γωνιά τοῦ σταύλου...

Ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτά, ὁ Ραντιγκέ μούγκρισε ἄγρια:

— Τί ὥραία πὼς τὰ λές!... Τί ὥραία πὼς τὰ λές, παλληκάρι μου. Νὰ κοιμηθῆς στὸ σταύλο, με τις αγελάδες μου... Κάνε μου τὴ χάρι κι' ἄδεισά μου τὴ γωνιά...

— Διπλήντε με!... Εἶπε ὁ ζητιάνος με μιὰ φωνὴ ἀδύνατη πὼς τὴν ἔπνιγαν οἱ λυγμοί.

— Πήγαινε, σου ἔπα! οὐρλιαξε ὁ Ραντιγκέ. "Αν δὲν ἦσουν τεμπέλης, θὰ εἶχες νὰ φᾶς και πὼς νὰ κοιμηθῆς!... Μήπως νόμισες πὼς δουλεύω ἐγὼ για νὰ τρέφω τεμπέληδες σὺν και σόνα; Τράβα ἀπὸ δῶ... Μὲ ἄνοιγες! και θὰ με κάνης ν' ἀρπάξω κανένα κρύο με τὴν ἀνιχνή πόρτα...

Ὁ ζητιάνος ξαναῤοῖξε στὴν πλάτη τοῦ τοῦ ἀδειανὸ διάκκι του και εἶπε ἄλλα:

— Καλά... Ἀντί...

Ἐπειτα ἔκλεισε τὴν πόρτα κι' ἀπομακρύνθηκε ἄρχα, φιθυρίζοντας ἄόραστα λόγια...

— Αὐτὸς μὰς ἔλειπε! μουρμούρισε ὁ Ραντιγκέ κι' ἔπειτα, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὴν γυναίκα του, τὴν διέταξε:

— Πέρασε τὴν ἀμπάρα στὴν πόρτα κι' ἄς χτυποῦν ὅσο θέλουν.

Ἡ γυναίκα ὑπάκουσε και, καθὼς ἀμπάρωνε τὴν πόρτα, μουρμούριζε:

— Καλύτερα θὰ ἦταν νὰ φορᾶνε τέτοιοι ἀνθρώποι... Ἀλλοίμονο! ἂν ἦταν κανεῖς ὑποχρεωμένος νὰ τρέφῃ ὅλους τοὺς τεμπέληδες πὼς περνᾶν ἀπὸ δῶ... Νὰ τοὺς βάζουμε νὰ κοιμηθοῦν στὸ σταύλο, για ν' ἀρπάξουν ἡ αγελάδες καμμιὰ ἀρρώστεια...

Ἐπειδὴ ἡ νύχτα εἶχε ἀπλωθεῖ πια, ἄναψε ἓνα λυχνάρι κι' ἔπειτα ξαναῤοῖξε στὴ θέσι τῆς και ξανάρχισε τὴ δουλειά τῆς... Κι' ὁ Ραντιγκέ εἶχε ξανακαθῆσθαι στὴν καρέκλα του και με τὸ βλέμμα ἀπλανές κύτταζε τὰ κάρβουνα πὼς ἔδωσαν σιγά-σιγά τὴν φωτιά.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγες στιγμὲς, ἡ γυναίκα φώναξε:

— Ραντιγκέ... "Ε, ἄντρα μου... Σου λέω πὼς τὰ γογγύλια παγώσανε...

— Ραντιγκέ... "Ε, ἄντρα μου... Σου λέω πὼς τὰ γογγύλια παγώσανε...

— Ραντιγκέ... "Ε, ἄντρα μου... Σου λέω πὼς τὰ γογγύλια παγώσανε...

— Ραντιγκέ... "Ε, ἄντρα μου... Σου λέω πὼς τὰ γογγύλια παγώσανε...

— Ραντιγκέ... "Ε, ἄντρα μου... Σου λέω πὼς τὰ γογγύλια παγώσανε...

— Ραντιγκέ... "Ε, ἄντρα μου... Σου λέω πὼς τὰ γογγύλια παγώσανε...

— Ραντιγκέ... "Ε, ἄντρα μου... Σου λέω πὼς τὰ γογγύλια παγώσανε...

— Ραντιγκέ... "Ε, ἄντρα μου... Σου λέω πὼς τὰ γογγύλια παγώσανε...

— Ραντιγκέ... "Ε, ἄντρα μου... Σου λέω πὼς τὰ γογγύλια παγώσανε...

— Ραντιγκέ... "Ε, ἄντρα μου... Σου λέω πὼς τὰ γογγύλια παγώσανε...

— Ραντιγκέ... "Ε, ἄντρα μου... Σου λέω πὼς τὰ γογγύλια παγώσανε...

— Ραντιγκέ... "Ε, ἄντρα μου... Σου λέω πὼς τὰ γογγύλια παγώσανε...

— Ραντιγκέ... "Ε, ἄντρα μου... Σου λέω πὼς τὰ γογγύλια παγώσανε...

— Ραντιγκέ... "Ε, ἄντρα μου... Σου λέω πὼς τὰ γογγύλια παγώσανε...

— Ραντιγκέ... "Ε, ἄντρα μου... Σου λέω πὼς τὰ γογγύλια παγώσανε...

— Ραντιγκέ... "Ε, ἄντρα μου... Σου λέω πὼς τὰ γογγύλια παγώσανε...

— Ραντιγκέ... "Ε, ἄντρα μου... Σου λέω πὼς τὰ γογγύλια παγώσανε...

— Ραντιγκέ... "Ε, ἄντρα μου... Σου λέω πὼς τὰ γογγύλια παγώσανε...

— Ραντιγκέ... "Ε, ἄντρα μου... Σου λέω πὼς τὰ γογγύλια παγώσανε...

— Ραντιγκέ... "Ε, ἄντρα μου... Σου λέω πὼς τὰ γογγύλια παγώσανε...

— Ραντιγκέ... "Ε, ἄντρα μου... Σου λέω πὼς τὰ γογγύλια παγώσανε...

— Ραντιγκέ... "Ε, ἄντρα μου... Σου λέω πὼς τὰ γογγύλια παγώσανε...

— Ραντιγκέ... "Ε, ἄντρα μου... Σου λέω πὼς τὰ γογγύλια παγώσανε...

— Ραντιγκέ... "Ε, ἄντρα μου... Σου λέω πὼς τὰ γογγύλια παγώσανε...

— Ραντιγκέ... "Ε, ἄντρα μου... Σου λέω πὼς τὰ γογγύλια παγώσανε...

Τότε ἡ γυναίκα στὸ φῶς τῆς φωτιάς πὼς ἔδωσαν, κύτταζε τὸ σύζυγό της πὼς καθόταν ἀκίνητος και μαζεμένους κοντὰ τὸ ἔξαι και ξαναεἶπε:

— Γιατί δὲν λές τίποτε;... Τί ἔχεις ἀπόψε;... Δὲν εἶσαι ἔτσι πάντα. Μοῦ φαίνεται πὼς τὸ πρόσωπό σου εἶνε μελανιασμένο...

— Δὲν ἔχω τίποτε, ξαναεἶπε ὁ χωρικός, καταβάλλοντας μιὰ προσπάθεια για νὰ μιλήσῃ...

— Μὰ ναί... ναί... Εἶσαι μελανιασμένος...

— Μελανιασμένος; ρώτησε ὁ Ραντιγκέ.

— Ναί, ἔχεις μελανιάσει... τὸν ἐβεβαίωσε ἡ γυναίκα του.

— "Ε λοιπόν! κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τί ἔχω. Ναί, δὲν νοιώθω τὸν ἐαυτό μου καλά. Κάτι μοῦ βουίζει στ' αὐτιά...

Κάτι ἔχω στὸ κεφάλι... Πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα, στὸ χωράφι, ἐνόμισα πὼς θὰ ἔπερτα...

Μὰ δὲν εἶνε τίποτε... Θὰ περπατήσω λίγο για νὰ συνελθῶ...

Προσπάθησε νὰ σηκωθῇ, μὰ δὲν τὸ κατῴρθω...

Τὸ κορμί του τοῦ φαινότανε τόσο βαρὺ, σὺν τὴν ἀλόκληρη ἀπό μολύβι. Μιὰ ἀλλόκοτη ἀδυναμία ἔκο-

νιζε τὸ γόνάτου του και παρέλυε τὰ χέρια του... Δὲ μπορούσε καν νὰ κρατηθῇ στὴν καρέκλα του... Ἡ γλώσσα του υπερδεύονταν και με δυσκολία γύρω του εἶχαν πάρη ἀλλόκοτα σχήματα, σχήματα πὼς δὲν τ' ἀναγνώριζε και πὼς τοῦ φαινότανε γιὰ φαντάσματα... Μιὰ μικρὴ φλόγα κί- κινη περνοῦσε μπρὸς ἀπ' τὰ μάτια του, χοροπηδοῦσε κι' ἔπειτα χανόταν μεσ' στὸ σκοτάδι... Τέλος ἀναστένανε πολλὲς ἀδύνατες και φιθύρισε με φωνὴ πνιγμένη:

— Μοῦ φαίνεται πὼς θὰ πεθάνω...

— Μπᾶ!.. Μπᾶ!.. ἔκανε ἡ γυναίκα του. Τί ἰδέες εἶν' αὐτές...

— Ναί... ναί... καταλαβαίνω πὼς θὰ πεθάνω...

— Μὰ ὅχι!.. Λὲς κοιταμάρες...

— Ναί... ναί... εἶμαι βέβαιος πὼς...

— Ραντιγκέ! Μὴν πεθαίνεις ἀκόμα!.. Περιμένε λίγο... Σκέψου πὼς ἂν ἡ κοινότης ἀνηθῇ νὰ δεχ- τῇ τὸ κτήμα;.. σκέφτηκε με ἀγωνία. Κι' ἄμεσως φώναξε:

— Ραντιγκέ!

Μὰ ὁ Ραντιγκέ δὲν τῆς ἀπάντησε. Τότε ἔσκαψε ἀπὸ πάνω του, ἔβαλε τὰ κάτω χέρια τῆς στὸ στήθος του, τὸν σκούνησε ἀπὸ τοὺς ὤμους και τοῦ φώναξε:

— Ραντιγκέ! Μὴν πεθαίνεις ἀκόμα!.. Περιμένε λίγο... Σκέψου πὼς ἂν ἡ κοινότης ἀνηθῇ νὰ δεχ- τῇ τὸ κτήμα, εἴμαστε κατασχεμασμένοι...

Μὰ ὁ Ραντιγκέ δὲν ἀπάντησε. Εἶχε πεθάνει.

— Ραντιγκέ! Μὴν πεθαίνεις ἀκόμα!.. Περιμένε λίγο... Σκέψου πὼς ἂν ἡ κοινότης ἀνηθῇ νὰ δεχ- τῇ τὸ κτήμα, εἴμαστε κατασχεμασμένοι...

Μὰ ὁ Ραντιγκέ δὲν ἀπάντησε. Εἶχε πεθάνει.

— Ραντιγκέ! Μὴν πεθαίνεις ἀκόμα!.. Περιμένε λίγο... Σκέψου πὼς ἂν ἡ κοινότης ἀνηθῇ νὰ δεχ- τῇ τὸ κτήμα, εἴμαστε κατασχεμασμένοι...

Μὰ ὁ Ραντιγκέ δὲν ἀπάντησε. Εἶχε πεθάνει.

— Ραντιγκέ! Μὴν πεθαίνεις ἀκόμα!.. Περιμένε λίγο... Σκέψου πὼς ἂν ἡ κοινότης ἀνηθῇ νὰ δεχ- τῇ τὸ κτήμα, εἴμαστε κατασχεμασμένοι...

Μὰ ὁ Ραντιγκέ δὲν ἀπάντησε. Εἶχε πεθάνει.

— Ραντιγκέ! Μὴν πεθαίνεις ἀκόμα!.. Περιμένε λίγο... Σκέψου πὼς ἂν ἡ κοινότης ἀνηθῇ νὰ δεχ- τῇ τὸ κτήμα, εἴμαστε κατασχεμασμένοι...

Μὰ ὁ Ραντιγκέ δὲν ἀπάντησε. Εἶχε πεθάνει.

— Ραντιγκέ! Μὴν πεθαίνεις ἀκόμα!.. Περιμένε λίγο... Σκέψου πὼς ἂν ἡ κοινότης ἀνηθῇ νὰ δεχ- τῇ τὸ κτήμα, εἴμαστε κατασχεμασμένοι...

Μὰ ὁ Ραντιγκέ δὲν ἀπάντησε. Εἶχε πεθάνει.

— Ραντιγκέ! Μὴν πεθαίνεις ἀκόμα!.. Περιμένε λίγο... Σκέψου πὼς ἂν ἡ κοινότης ἀνηθῇ νὰ δεχ- τῇ τὸ κτήμα, εἴμαστε κατασχεμασμένοι...

Μὰ ὁ Ραντιγκέ δὲν ἀπάντησε. Εἶχε πεθάνει.

— Ραντιγκέ! Μὴν πεθαίνεις ἀκόμα!.. Περιμένε λίγο... Σκέψου πὼς ἂν ἡ κοινότης ἀνηθῇ νὰ δεχ- τῇ τὸ κτήμα, εἴμαστε κατασχεμασμένοι...

Μὰ ὁ Ραντιγκέ δὲν ἀπάντησε. Εἶχε πεθάνει.

— Ραντιγκέ! Μὴν πεθαίνεις ἀκόμα!.. Περιμένε λίγο... Σκέψου πὼς ἂν ἡ κοινότης ἀνηθῇ νὰ δεχ- τῇ τὸ κτήμα, εἴμαστε κατασχεμασμένοι...

Μὰ ὁ Ραντιγκέ δὲν ἀπάντησε. Εἶχε πεθάνει.

ὁ Ραντιγκέ δὲν ἀπάντησε. Εἶχε πεθάνει.

— Ραντιγκέ! Μὴν πεθαίνεις ἀκόμα!.. Περιμένε λίγο... Σκέψου πὼς ἂν ἡ κοινότης ἀνηθῇ νὰ δεχ- τῇ τὸ κτήμα, εἴμαστε κατασχεμασμένοι...

Μὰ ὁ Ραντιγκέ δὲν ἀπάντησε. Εἶχε πεθάνει.

— Ραντιγκέ! Μὴν πεθαίνεις ἀκόμα!.. Περιμένε λίγο... Σκέψου πὼς ἂν ἡ κοινότης ἀνηθῇ νὰ δεχ- τῇ τὸ κτήμα, εἴμαστε κατασχεμασμένοι...

Μὰ ὁ Ραντιγκέ δὲν ἀπάντησε. Εἶχε πεθάνει.

— Ραντιγκέ! Μὴν πεθαίνεις ἀκόμα!.. Περιμένε λίγο... Σκέψου πὼς ἂν ἡ κοινότης ἀνηθῇ νὰ δεχ- τῇ τὸ κτήμα, εἴμαστε κατασχεμασμένοι...

Μὰ ὁ Ραντιγκέ δὲν ἀπάντησε. Εἶχε πεθάνει.

— Ραντιγκέ! Μὴν πεθαίνεις ἀκόμα!.. Περιμένε λίγο... Σκέψου πὼς ἂν ἡ κοινότης ἀνηθῇ νὰ δεχ- τῇ τὸ κτήμα, εἴμαστε κατασχεμασμένοι...

Μὰ ὁ Ραντιγκέ δὲν ἀπάντησε. Εἶχε πεθάνει.

— Ραντιγκέ! Μὴν πεθαίνεις ἀκόμα!.. Περιμένε λίγο... Σκέψου πὼς ἂν ἡ κοινότης ἀνηθῇ νὰ δεχ- τῇ τὸ κτήμα, εἴμαστε κατασχεμασμένοι...

Μὰ ὁ Ραντιγκέ δὲν ἀπάντησε. Εἶχε πεθάνει.

— Ραντιγκέ! Μὴν πεθαίνεις ἀκόμα!.. Περιμένε λίγο... Σκέψου πὼς ἂν ἡ κοινότης ἀνηθῇ νὰ δεχ- τῇ τὸ κτήμα, εἴμαστε κατασχεμασμένοι...

Μὰ ὁ Ραντιγκέ δὲν ἀπάντησε. Εἶχε πεθάνει.

— Ραντιγκέ! Μὴν πεθαίνεις ἀκόμα!.. Περιμένε λίγο... Σκέψου πὼς ἂν ἡ κοινότης ἀνηθῇ νὰ δεχ- τῇ τὸ κτήμα, εἴμαστε κατασχεμασμένοι...

Μὰ ὁ Ραντιγκέ δὲν ἀπάντησε. Εἶχε πεθάνει.

— Ραντιγκέ! Μὴν πεθαίνεις ἀκόμα!.. Περιμένε λίγο... Σκέψου πὼς ἂν ἡ κοινότης ἀνηθῇ νὰ δεχ- τῇ τὸ κτήμα, εἴμαστε κατασχεμασμένοι...

Μὰ ὁ Ραντιγκέ δὲν ἀπάντησε. Εἶχε πεθάνει.

— Ραντιγκέ! Μὴν πεθαίνεις ἀκόμα!.. Περιμένε λίγο... Σκέψου πὼς ἂν ἡ κοινότης ἀνηθῇ νὰ δεχ- τῇ τὸ κτήμα, εἴμαστε κατασχεμασμένοι...

Μὰ ὁ Ραντιγκέ δὲν ἀπάντησε. Εἶχε πεθάνει.

— Ραντιγκέ! Μὴν πεθαίνεις ἀκόμα!.. Περιμένε λίγο... Σκέψου πὼς ἂν ἡ κοινότης ἀνηθῇ νὰ δεχ- τῇ τὸ κτήμα, εἴμαστε κατασχεμασμένοι...

Μὰ ὁ Ραντιγκέ δὲν ἀπάντησε. Εἶχε πεθάνει.

— Ραντιγκέ! Μὴν πεθαίνεις ἀκόμα!.. Περιμένε λίγο... Σκέψου πὼς ἂν ἡ κοινότης ἀνηθῇ νὰ δεχ- τῇ τὸ κτήμα, εἴμαστε κατασχεμασμένοι...

Μὰ ὁ Ραντιγκέ δὲν ἀπάντησε. Εἶχε πεθάνει.

— Ραντιγκέ! Μὴν πεθαίνεις ἀκόμα!.. Περιμένε λίγο... Σκέψου πὼς ἂν ἡ κοινότης ἀνηθῇ νὰ δεχ- τῇ τὸ κτήμα, εἴμαστε κατασχεμασμένοι...

Μὰ ὁ Ραντιγκέ δὲν ἀπάντησε. Εἶχε πεθάνει.

— Ραντιγκέ! Μὴν πεθαίνεις ἀκόμα!.. Περιμένε λίγο... Σκέψου πὼς ἂν ἡ κοινότης ἀνηθῇ νὰ δεχ- τῇ τὸ κτήμα, εἴμαστε κατασχεμασμένοι...

Μὰ ὁ Ραντιγκέ δὲν ἀπάντησε. Εἶχε πεθάνει.

— Ραντιγκέ! Μὴν πεθαίνεις ἀκόμα!.. Περιμένε λίγο... Σκέψου πὼς ἂν ἡ κοινότης ἀνηθῇ νὰ δεχ- τῇ τὸ κτήμα, εἴμαστε κατασχεμασμένοι...

Μὰ ὁ Ραντιγκέ δὲν ἀπάντησε. Εἶχε πεθάνει.

— Ραντιγκέ! Μὴν πεθαίνεις ἀκόμα!.. Περιμένε λίγο... Σκέψου πὼς ἂν ἡ κοινότης ἀνηθῇ νὰ δεχ- τῇ τὸ κτήμα, εἴμαστε κατασχεμασμένοι...

Μὰ ὁ Ραντιγκέ δὲν ἀπάντησε. Εἶχε πεθάνει.

— Ραντιγκέ! Μὴν πεθαίνεις ἀκόμα!.. Περιμένε λίγο... Σκέψου πὼς ἂν ἡ κοινότης ἀνηθῇ νὰ δεχ- τῇ τὸ κτήμα, εἴμαστε κατασχεμασμένοι...

Μὰ ὁ Ραντιγκέ δὲν ἀπάντησε. Εἶχε πεθάνει.

— Ραντιγκέ! Μὴν πεθαίνεις ἀκόμα!.. Περιμένε λίγο... Σκέψου πὼς ἂν ἡ κοινότης ἀνηθῇ νὰ δεχ- τῇ τὸ κτήμα, εἴμαστε κατασχεμασμένοι...

Μὰ ὁ Ραντιγκέ δὲν ἀπάντησε. Εἶχε πεθάνει.

— Ραντιγκέ! Μὴν πεθαίνεις ἀκόμα!.. Περιμένε λίγο... Σκέψου πὼς ἂν ἡ κοινότης ἀνηθῇ νὰ δεχ- τῇ τὸ κτήμα, εἴμαστε κατασχεμασμένοι...

Μὰ ὁ Ραντιγκέ δὲν ἀπάντησε. Εἶχε πεθάνει.

— Ραντιγκέ! Μὴν πεθαίνεις ἀκόμα!.. Περιμένε λίγο... Σκέψου πὼς ἂν ἡ κοινότης ἀνηθῇ νὰ δεχ- τῇ τὸ κτήμα, εἴμαστε κατασχεμασμένοι...

Η ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΕΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΕΣ

Η ΕΚΡΗΞΙΣ ΤΟΥ ΗΦΑΙΣΤΕΙΟΥ ΤΕΜΠΟΡΟ

«Τὸ

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

H. A. M. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΩΜΕ

Τὰ ἐφετεινὰ ταχίερ γίνονται ἁπλᾶ, ἄνετα, πλατεῖα, σχεδὸν παιδικά. Ἡ φοδὸς τους εἶνε ἴσως καὶ φαρδαίνου με δυο-τρεις πιέτες. Ἡ βέστας τους εἶνε ἐπίσης ἴσως, πλατεῖες καὶ ἀνοιχτές, με μικρὸ γιακά καὶ συγχὴ μάλιστα χωρὶς γιακά.

— Ὡστόσο, μερικὲς φοδὸς γίνονται ἀν-φόρου. Ἐπίσης μερικὲς βέστας κομπώνουν ἐμπρὸς μ' ἕνα φλόγκο ἀπὸ κορδέλλα ἢ μ' ἕνα κομπι.

— Ἡ κοντὲς καὶ ἀγαρρίστες βέστας καὶ ἡ ἁπλὲς φοδὸς δίνουν μιὰ χάρι πολλὴ νεανική, πολλὴ κοριτσιόσκη, στὴ σιλουέττα. Με τὰ χαριτωμένα καὶ ἁπλὰ αὐτὰ μεγαλιότερες ἢ νέες κυρίες φαίνονται ἀκόμα πὺ νεαρές. Μοιάζουν σὰν μεγαλιότερες ἀδελφές τῶν παιδιῶν τῶν, τὰ ὅποια εἶνε ντυμένα με παρόμοια φορέματα. Καὶ ὅχι μόνο τὰ ταχίερ, ἀλλὰ καὶ ὅλα τὰ παιδικὰ φορεματάκια εἶνε μικρογραφίες τῶν φορεμάτων τῶν κυριῶν. Ἐχουν κ' αὐτὰ τάνιες ὑψηλές, ἀμπεσιάν, γαρνιτούρες ἄσπρες, ζῶνες ἀπὸ δέμα, φοδὸς πλατεῖες, σούρες, νερόδο καὶ νεκοῦπ. Καὶ τὰ ἁπανωφορέματα ἀκόμα τῶν μικρῶν εἶνε ὅπως τῶν μεγάλων, ἴσια καὶ κοντά, ἢ κάποτε συμπληρώνονται με μικρὸς πελέρινας, ἢ εἶνε μακρὰ λίγο ἀν-φόρου, ἢ τρουακάς.

— Ἐπίσης ἀρκετὰ φορέματα μικρῶν κοριτσιῶν γίνονται με στέδιο «πρενέζ», ἀλλ' ὅχι πολλὸ ἐφαρμοστά. Μερικὰ παιδικὰ φορεματάκια ἔχουν ἐπίσης φοδὸς με πᾶν μακρὰ, ἀλλὰ με βολὰν καὶ ἄλλα με πανιέ πλισέ.

— Τὰ χρώματα ποὺ ἐπικρατοῦν αὐτὴν τὴν ἐποχὴ στὸ Παρίσι εἶνε τὸ κόκκινο, τὸ μπλέ, τὸ πράσινο, τὸ μπέζ, τὸ μπλέ-μαρέν, τὸ ρόζ, τὸ κίτρινο καὶ τὸ καστορέ.

— Τὰ λουστά ἀνὰμπλ γίνονται ἀπὸ χονδρὸ κρεπ-ρομάν, μαῦρο ἢ μπλέ-μαρέν. Τὸ ἐπᾶνωφόρι εἶνε τρουακάς, ἢ φοῦστα ἴσια με μιὰ κορσέπια καὶ προσαρμωμένη μ' ἕνα κορσέζο ἀπὸ λαμὲ ἄσπρη. Ὅταν ἡ φοῦστα καὶ τὸ ἐπᾶνωφόρι εἶνε μπλέ-μαρέν, τὸ κορσέζο γίνετα ἀπὸ λαμὲ μπλέ-ἀνοιχτὸ, γαρνιρισμένο με γυάλιν ἀσημένιο.

— Ἀπλὰ ἀνὰμπλ γίνονται ἀπὸ ντυνέτ ἢ ἀπὸ λεπτὸ λινὸ καὶ φανταί, με μακρὰ ἐπᾶνωφόρια, χωρὶς γιακά, γαρνιρισμένα με βελονιές, καὶ με φορέματα μονοκόμματα γαρνιρισμένα με κομπι καὶ με μικρὰ γιακάκια ἀπὸ κρεπ-ντέ-σόν.

— Πολλὲς βέστας χωρὶς γιακά γαρνιζονται με φουλάρι σκωτσέζικο, τὸ ὅποιο δίνει πλὴν στὸ λαμὲ, σὺν το σού, καὶ συγκροτεῖ τις ἄκρες τῆς βέστας.

— Τὰ ταχίερ ἀπὸ ντυνέτ εἶνε μαῦρα ἢ μπλέ-μαρέν ἢ μπλέ με μαῦρες γραμμές. Τὰ ταχίερ ἀπὸ ντοῦ εἶνε συνήθως πορτοκί, ἢ χρώματος φουντουκίου.

— Γὰ φορέματα συνήθως πολλῶν εἰδῶν ὑφάσματα. Εἶνε πολλὴ τῆς μὲδας τὸ ντυνέτ, τὸ κέρεν, τὸ κέρε, τὸ φανταί, λινὸ καὶ καμπί, τὰ μεγάλα κα-

ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΑΣ

τὰ μάλλινα κρεπόν, τὰ ριγὰ καὶ λουκρινὰ καπέλλα ἀπὸ φάβα θὰ γαρ-τὰ φορέματα με τετραγωνάκια, τὸ νίζονται με χρωματιστὸ λινὸ, ποὺ ντοῦ, τὰ μεταξωτὰ κρέπ, τὸ φάι, πάντων ἀπὸ κάτω στὸ μπός.

τὸ κρέπ ζωρζέ, τὰ μεταξωτὰ, τὰ — Ὅσο προχωρεῖ ἡ ἐποχὴ, τόσο βελανιδιὰ καὶ τὰ μάλλινα βουά, τὸ τὰ καπέλλα γίνονται ἰσοέντα πὺ πο-λὺποκα καὶ πὺ γαρνιρισμένα, ὅ-πως καὶ τὰ φορέματα. Ὅσο πὺ πλοῦσια εἶνε με μισελίνα, τὰ εὐπορεῖ κρεπ καὶ ὁ ταξτάς.

Ἐπίσης λί γο ἀργότερα θὰ φορεθοῦν πολλὰ καὶ λινὰ φορέματα, καὶ με κεντήματα ἄσπρη.

— Καθὼς ἀναγγέλλουν τὰ Παρίσι περσι-δικὰ, τὸ καλοκαίρι θὰ εἶνε τῆς μὲδας τὰ μεγάλα καπέλλα καὶ πᾶν ἁπλὰ καπέλλα συνώ-δευε κάθε τουα-λέττα μας. Τώρα πειὰ δὲν ἐπι-τρέπεται αὐτὴ ἡ ἀπλότης. Τὰ ἀπογευματινὰ καπέλλα εἶνε πολλὰ λουστά καὶ συ-γχὴ γαρνιρισμένα με αἰγκρέτες.

Ἐπίσης τὰ καπέλλα λουστὰ εἶνε ἐγγαρμὲ με ἀπλικασιὸν καὶ με νεκοῦπ. Γι-νούνται ἀπὸ σά-τεν ἢ ἀπὸ τα-φά. Ἐπίσης θὰ ἰδοῦμε πολλὰ καπέλλα ἀπὸ κρένα ἀπλὴ καὶ ἀπὸ κρένα δαν-

τελλωτή. Τὰ σχέδια τῶν ἐφετεινῶν καπέλλων θὰ εἶνε τόσα πολλὰ, ἰδιό-ρυθμα καὶ φανταί, ὥστε θὰ μὰς ἐπιτρέπεται νὰ φορέσουμε ὅτι σχῆμα θέλομε, φθάνει νὰ πηγαίη στὸ πρό-σωπό μας, στὸ ἀνάστημά μας, στὴ σι-λουέττα μας. Μιὰ κυρία παχὺ καὶ κοντὴ δὲν πρέπει βέβαια νὰ φορέσῃ πολλὸ μεγάλο καὶ πλατὺ καπέλλο. Ἀν-τιθέτως τὰ μεγάλα καπέλλα πηγαί-νουν πολλὸ σὲ ὑψηλὲς κυρίες, πρὸ πάν-των τώρα με τὰ μακρὰ φορέματα. Ἐπίσης ὅσες δὲν ἔχουν πολλὸ δροσερὰ πρόσωπα καὶ λεπτὰ χαρακτηριστικά, πρέπει νὰ ἀποφεύγουν τὰ ἐντελῶς χωρὶς μπόρ καπέλλα, ἐκτὸς ἂν προ-σθέσουν σ' αὐτὰ ἕνα μικρὸ βέλο, τὸ ὅποιο καλὰ εὐεῖ πολλὴν οὐσιονγνω-μιά. Πάντως ἕνα μπόρ, ἔστω καὶ μι-κρὸ, εἶνε ἀπαραίτητο γιὰ τις περισ-σότερες κυρίες, γιὰτὶ τὰ τέλεια χα-ρκτηριστικά εἶνε σπάνια.

— Μιὰ κυρία, τῆς ὁποίας ἡ μὴτὴ εἶνε περισσότερο ἀπὸ ὅσο πρέπει με-γάλη καὶ τὸ πρόσωπο πολλὸ ἀδύνατο ἢ πολλὸ πλατὺ, πρέπει νὰ ἀποφεύγῃ τὰ πολλὰ ἐφαρμοστά καὶ μικρὰ, χωρὶς μπόρ, καπέλλάκια.

— Τίποτα δὲν εἶνε τόσο εὐνοητικό σ' ἕνα πρόσωπο με κουρασμένα χαρ-κτηριστικά, ὅσο ἡ σκιά ποὺ εἶναι ἐ-πάνω τῶν ἑνῶ καπέλλο με μπόρ.

Ἐπίσης ὅσες κυρίες δὲν εἶνε πολ-λὸ μοντέρνες καὶ δὲν ἐπιζητοῦν τὴν πρωτοτυπία στὸ ντύσμά τους ἐν γέ-νει, ἀς ἀποφεύγουν τὰ πολλὰ ἰδιόρρυθ-μα καὶ ἀσυνήθιστα καπέλλα.

— Ἡ κυρίες ποὺ εἶνε πολλὸ ὑψη-λὲς δὲν πρέπει βέβαια νὰ φοροῦν κα-πέλλα με ὑψηλὴ καλὸτητα. Ἀς προ-τιμοῦν τις χαμηλὲς καλὸτες καὶ τις γαρνιτούρες πρὸς τὰ πίσω. Καὶ ἡ κον-τὴ, ἀντιθέτως, θὰ διηλέγουν καπέ-λλα μάλλον ὑψηλὰ πρὸς τὴν κορυφὴ καὶ ὅχι πολλὸ χαμηλὰ γαρνιρισμένα.

— Ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ὁ χρωματι-σμός τῶν καπέλλων συμφωνεῖ με τὸ φόρεμα. Πὺ ὥραϊον ὅμως ἐντύπωνιν κίνη: ὁ συνδυασμός τοῦ χρώματος τοῦ καπέλλου ἢ τῆς γαρνιτούρας του, με τὸ χῶμα τῶν ματιῶν. Ἀν τὰ μά-τια σας εἶνε πράσινα, θὰ τὰ κάμῃ νὰ φαίνονται ἀκόμα πὺ πράσινα ἕνα κα-πέλλο τῆς αὐτῆς ἀποχρώσεως. Ἀν τὰ μάτια σας εἶνε μπλέ, διαλέξτε ἕνα καπέλλο τοῦ ἰδίου χρώματος. Ἀλ-λὼστε βλὰ αὐτὰ τὰ χρώματα σὲ ὅ-λας τῶν τὰς ἀποχρώσεις εἶνε τόσο τῆς μὲδας ἐφέτος.

H MONTAIN

ΤΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ ΜΑΣ

Τρία φορεματάκια γιὰ παιδιά. Τὸ πρῶτο εἶνε φόρεμα γιὰ κοριτσάκι, ἀπὸ λεπτὸ λαυὰς ἢ ἀπὸ λινὸ χρω-ματιστὸ, κεντημένο με μαλλὶ ἢ κο-τὸν ἀσορτί. Τὸ δεύτερο φορεματάκι εἶνε γιὰ πολλὸ μικρὸ παιδάκι, ἀπὸ λινὸ ἄσπρο με κεντήματα χρωματι-στά, καὶ τὸ τρίτο κοστούμι εἶνε γιὰ ἀρσενάκι καὶ γίνετα ἀπὸ χονδρὸ λινὸ κρέμ, με κίτρινα κεντήματα.

ARWA

ΛΙΝΗ ΚΑΙ ΜΕΤΑΞΩΤΗ

Ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ περάσετε εὐχάριστα τις μακρινὲς ὥρες τοῦ χειμῶνος, τις ὥρες τοῦ ἀναγκαστικοῦ κλεισίματος στὸ σπίτι, εἶνε νὰ προμηθευθῇτε τὰ βιβλία τῆς «Βιβλιοθήκης τοῦ Μπουκέτου».

Ἡ «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» εἶνε ὁ πὺ εὐχάριστος, ὁ πὺ διασκεδαστικὸς σύντροφος.

Εἰς τὴν «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» συμπεριλαμβάνονται ἔργα τῆς Παγκοσμίου Λογοτεχνίας, ἀριστου-ρηματικά, τὰ ὅποια ἔχουν μεταφρασθῇ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου καὶ ἔχουν κυκλοφορήσει εἰς ἑκατομμύρια ἀντιτύ-πων καὶ πὺ μόνον τὸ ὄνομα τῶν συγγραφέων τῶν ἀποτελεῖ ἐγγύησιν περὶ τῆς ἀξίας τῶν.

Ἰσοῦ ὁ λεπτομερὴς κατάλογος τῆς «Βιβλιοθήκης τοῦ Μπουκέτου»:

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Τοῦ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ

(Σελίδες μέγ. σχημ. 640. Τιμὴ ἔσωτ. δρ. 60, ἔξωτ. δρ. 80).

Ὁ «Καπετὰν Φάντασμα», ἔργον μυστηριῶ-δες, αἰσθητικῶτατον, περιπεπτατόν, πλῆ-ρες δραματικῶν καὶ τραγικῶν ἐπεισοδίων, ἐξε-λίσσεται εἰς τὴν Ἰσπανίαν κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Μ. Ναπολέοντος, περὶ τὸν πύργον ἐνὸς εὐ-γενούς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου βαρύνει ἡ σκληροτέρα μοῖρα.

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

Τοῦ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

(Σελίδες 424. Τιμὴ ἔσωτ. δρ. 30, ἔξωτ. δρ. 40).

Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» δὲν χρειά-ζεται ἄλλη σύστασις εἰς δόους δὲν τὸν ἔχουν διαβάσει, παρὰ νὰ ἐρωτήσουν ἕναν πὺ νὰ τὸν ἐδιάβασεν ὅταν ἐδημοσιεύῃ εἰς τὸ «Μπουκέ-το». Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» μπορούμε νὰ ποῦμε ὅτι ἐσημείωσε τὴν μεγαλιότεραν ἐπι-τυχίαν ἐξ ὅσων μυθιστορημάτων ἐδημοσιεύθη-σαν ὡς τώρα στὴν Ἑλλάδα.

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ

ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ Τοῦ ΕΝΤΚΑΡ ΠΟΕ

(Δύο τόμοι. Ἐκαστος τόμος ἔσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20).

Ἐνα ἀπὸ τὰ ἀθάνατα ἔργα τῆς φιλολογίας εἶνε καὶ αἱ «Περιπέτειαι τοῦ Πύμ», αἱ ὁποῖαι ἔχουν μεταφρασθῇ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου. Ἐνα τραγικὸ ταξίδι στὸν Νότιον Πό-λον, πρὸ τῶν τραγικῶν μυστηρίων τοῦ ὁποῖου παλαιὸν σκληρὸν ἀγῶνα οἱ ἥρωες τοῦ ρωμάν-τζου, γραμμένον ἀπὸ ἕναν τῶν μεγαλιότερων ποιητῶν τοῦ κόσμου.

Η ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ

Τοῦ ΟΝΟΡΕ ΜΠΑΛΖΑΚ

(Σελίδες 250. Τιμὴ ἔσωτ. δρ. 20, ἔξωτ. δρ. 30).

Μέσα στίς σελίδες τῆς «Πληγωμένης Καρ-δίας» περιγράφεται ἕνα τρυφερώτατον εἰδυλ-λον μεταξὺ μιᾶς κόρης καὶ τοῦ ἐξαδέλφου τῆς, με βασανιστὴν τῶν δύο αὐτῶν ἀνδρῶν ἐραστῶν τὸν σκληρὸν καὶ ἀφαντάτως φιλαργυρον πα-τέρα τῆς κόρης.

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

Τοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

(Σελίδες 250. Τιμὴ ἔσωτ. δρ. 20, ἔξωτ. δρ. 30).

Ἡ «Σφιγὲς τῶν Πάγων» εἶνε τὸ ἀριστούρ-γημα τοῦ μυθιστοριογράφου τῶν παραδόξων ταξιδίων Ἰουλίου Βέρν. Μυστηριώδες, τρομα-κτικόν, πολὺλοκόν, κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἀδιάπτωτον τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώ-στου.

Η ΣΟΝΙΑ

Τῆς ΕΡΡ. ΓΚΡΕΒΙΑ

(Σελίδες 150. Τιμὴ ἔσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20).

Αἰσθητικῶτατον μυθιστόρημα, γραμμένο ἀπὸ τὴν τρυφεράν Γκρεβίλ, ἐκτυλίσσεται με-σα στίους κύκλους τῶν εὐγενῶν τῆς Ρωσίας, τῶν ὁποίων μ' ἐξαιρετικὴ λεπτότητα περιγρά-φει τὴν ζωὴν καὶ τὰ ἔθιμα.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ

Τοῦ ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ

(Σελίδες 120. Τιμὴ ἔσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20).

Περιεργότατον καὶ τρομακτικῶτατον μυθ-ιστόρημα, τὸ ὁποῖον κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέ-λους εἰς συνεχὴ ἀγωνίαν τὸν ἀναγνώστην με-τὴν δραματικὴν πλοκήν του καὶ τὸ μυστήριόν του, τὸ ὁποῖον ἰκνύει εἰς τὸ τέλος διαφωτίζε-ται.

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ

Τῆς ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ

(Σελίδες 100. Τιμὴ ἔσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20).

Ἡ Λάγκερλεφ εἶνε ἡ μεγαλιότερα συγγρα-στὴς τοῦ αἰῶνός μας καὶ ἔχει βραβευθῇ με τὸ Παγκόσμιον Βραβεῖον Νόμπελ. Αὐτὸ μόνον δύναται νὰ ἐγγυηθῇ διὰ τὴν ἐκδοὴν τοῦ Μεγά-λου Βάλτου, ἡ ὁποία εἶνε ἀληθὲς ἀριστούρ-γημα.

Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ

Τοῦ ΜΥΡΖΕ

(Σελίδες 183. Τιμὴ ἔσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20).

Ἡ «Μονμάρτη» εἶνε τὸ ἀριστούργημα τῆς ρωμαντικῆς τέχνης, γραμμένο ἀπὸ τὸν ἀθάνα-το συγγραφέα τῶν «Μποέμ». Ἡ ζωὴ τῶν φοι-τητῶν στὴ Παρίσι, οἱ ἐρωτὲς τῶν, ἡ φτώχεια τῶν περιγράφονται με δραματικότητα εἰς τὰς σελίδας τῆς «Μονμάρτης».

Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ

(Σελίδες 136. Τιμὴ ἔσωτ. δρ. 15, ἔξωτ. δρ. 20).

Ἐνα μικρὸ Ἀθηναϊκὸ μυθιστόρημα, γραμμένο μ' ἐξαιρετικὴν τέχνη καὶ χάρι, γεμάτο αἶσθημα καὶ ἐνδιαφέρον.

ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΓΙΑΣΕΜΙΑ

Τοῦ ΠΑΛΑΤΩΝΟΣ ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΗ

(Σελίδες 48. Τιμὴ ἔσωτ. δρ. 5, ἔξωτ. δρ. 8).

Συμφορικὸ διήγημα τοῦ ἀποθανόντος Ἑλλήνος λογοτέχνη, τὸ ὁ-ποῖον διακρίνεται ἡ ποιητικὴ τοῦ περιγραφῇ ἡ εὐχάριστη πλοκή του καὶ τὸ βαθύ του αἶσθημα.

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω βιβλίων τῆς Βιβλιοθήκης ὑπάρχουν καὶ πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας οἱ προηγούμενοι τόμοι τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», οἱ ὅποιοι πωλοῦνται ὁ μὲν πρῶτος πρὸς δραχμάς 375, οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς δραχμάς 250 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν καὶ καὶ δραχμάς 375 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Ἐκαστος τόμος τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» εἶνε ἐλόκληρος βιβλιοθήκη, ἡ ἐκλεκτικότης τῆς ὁποίας εἶνε ἐξαιρετικὴ. Εἰς ἑκαστον τόμον περιέχονται ὑπερπεντακόσια διηγήματα καὶ ἑκατοντάδες ποιήματα, ἀνεκδότων, κωμωδιῶν, ποιημάτων, περιεργῶν, καὶ ὑπερχίλια εἰκόνες, χρωματιστοὶ καὶ μῆ.

Εἰς τὸν πρῶτον τόμον τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ὑπάρχουν τὰ μυθιστορήματα «Ἡ γυναῖκα τοῦ ἄλλου», «Ἡ διαδόχου-ναῖκα», «Τὸ Ἡμερολόγιον τῆς Εὐας», «Δυὸ καρδιές ποὺ ἀγαπήθηκαν» καὶ τὸ δράμα τοῦ Μαίτερλιγκ «Ἡ πριγκίπισσα Μαλλαίνα».

Εἰς τὸν δευτέρου τόμον «Ὁ Καπετὰν Βρυκόλακας», «Ἡ δολοφονημένη», «Ἡ ἀγάπη καὶ ὁ θάνατος», ἡ ἀρχὴ τοῦ «Ἐ-ξαδέλφου τοῦ Διαδέλφου» καὶ τῆς «Μοῦσις ποὺ ζωντανέψαι».

Εἰς τὸν τρίτον ἢ συνέχεια τοῦ «Ἐξαδέλφου τοῦ Διαδέλφου» καὶ τῆς «Μοῦσις ποὺ ζωντανέψαι», «Ἡ κινεογραφία ἀγάπης καὶ παλῆας», «Τὰ ἀπομνημονεύματα τοῦ Γαβριηλίδου», «Τὰ Ἀνέκδοτα ἐξεχόντων Ἑλλήνων», καὶ τὸ μυθιστόρημα τοῦ «Ξενοπούλου «Πιστὴ στὸν Ἐρωτα».

Εἰς τὸν τέταρτον τόμον «Ὁ Παλακοῦ», «Ἡ τελευταῖες ἐπιστολὲς τοῦ Ἰακώβου Ὀρτις», «Μέσα ἀπὸ τὰ βάθη τῆς νύχτας» καὶ «Τὰ φιλολογικὰ ἀπομνημονεύματα τοῦ Παύλου Νιρβάνου».

Ἐπίσης πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας τὰ περίφημα Ἡμερολόγια τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» τῶν ἐτῶν 1926, 1927, 1928 καὶ 1929 πρὸς δραχμάς 25 ἑκαστον, ἐλευθερὰ ταχυδρομικῶν τελευν.

Ὅμοιως εἰς τὰ Γραφεῖα μας πωλοῦνται καὶ οἱ προηγούμενοι τόμοι τοῦ περιοδικοῦ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», οἱ ὅποιοι πωλοῦν-ται ὁ μὲν Α' Τόμος ἀντὶ δρχ. 300, οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς δρχ. 250 ἑκαστος. Διὰ τὸ Ἐξωτερικόν δρχ. 375 ἑκαστος.

Ὅλοι αἱ ἀνωτέρω ἐκδόσεις μας εὐρίσκονται πρὸς τῶ Γεν. Ἀντιπροσώπῳ μας Αἰγύπτου—Σουδάν ΧΡ. ΣΑΡΑΦΗ (Γραφεῖον μας Ἀλεξανδρείας 12, ὁδὸς Σέχ Σολιμάν Πασά) καὶ πωλοῦνται εἰς τὰς ἀναφερομένας τιμὰς. Ἀποστέλλονται δὲ εἰς ἕλας τὰς πόλεις τῆς Αἰγύπτου καὶ Σουδάν πλέον ταχυδρομικῶν ἐξόδων ἑναντι πληρωμῆς κατὰ τὴν παραλαβήν.

Θέλουμε κι' εμείς
ένα Γραμμόφωνο
ΣΤΑΡΡ

Αυτό λένε όλοι όσοι θέλουν ν' εποκτήσουν ένα καλό γραμμόφωνο το όποϊον συνδυάζει
την χαμηλήν τιμήν με την τελείαν απόδοσιν και μοναδικήν κομψότητα.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΜΕ ΜΙΚΡΑΣ ΜΗΝΙΑΙΑΣ ΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΡΑ ΤΗ

ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡ Α. Ε.

ΑΘΗΝΑΙ: ΣΤΟΑ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ 12

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: ΟΔΟΣ ΦΙΛΩΝΟΣ 48

ΘΕΣΣΟΝΙΚΗ: ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ 22Α

ΠΑΤΡΑΙ: ΡΗΓΑ ΦΕΡΡΑΙΟΥ 84

Και παρά τοίς 'Αντιπροσώποις της εις όλας τας άλλας πόλεις της 'Ελλάδος